

Ellen G. White

Een korte biografie van de persoon

Vertaald en
aangepast van
Denis Fortin &
Jeff Crocombe

La famille Harmon

- Vader:

Robert F. Harmon,
Sr. [27 februari
1786 - 1866]

- Moeder:

Eunice Gould
Harmon [1787-
1863]

Anno Domini 1810.

Moody } Enoch & Moody Jun. entered his name and intention of Marriage
Shaw } with Lucy Shaw both of Portland May 13th 1810.

Cram } Jacob Cram entered his name and intention of marriage
Sucker } with Lydia Sucker both of Portland June 3rd 1810.

Curley } Henry M. Curley Esq. of Mallowell enter'd his name and intention
Goodwin } of marriage with Lucy Goodwin of Portland June 3rd 1810.

Wyer } Cleazor Wyer entered his name and intention of marriage
Warren } with a Nancy Warren both of Portland June 10th 1810.

Douglas } Francis Douglas entered his name and intention of marriage
Warren } with Susan Warren both of Portland June 10th 1810.

Lunt } Benjamin Lunt entered his name and intention of marriage
Clinton } with Anna Clinton both of Portland June 10th 1810.

List of Marriages
returned by
Epaphras Killey
Pastor of the
Methodist Church
in
Portland

The following is a list of Persons joined together
in the Bands of matrimony, by Epaphras Killey, Pastor of the
Methodist Episcopal Church in Portland. Vandy.

W. John Lacey & Mrs. Mary Beard. Portland April 14th 1810.
Mr. Joseph Gray and Miss Polly Stone. Portland May 23rd 1810

Recorded by me Samuel Homer Town Clerk

Hammon } Robert Hammon entered his name and intention of marriage
Gold } with Eunice Gold both of Portland June 17th 1810.

Scfield } Schmach Scfield entered his name and intention of marriage
Reed } with Catharine Reed both of Portland June 24th 1810.

Cummings } Irish Cummings entered his name and intention of marriage
Walker } with Ann Walker both of Portland June 24th 1810.

Williams } James Williams entered his name and intention of marriage with
Harris } Ann Harris both of Portland June 24th 1810. (Negroes)

Sills } Jack Sills entered his name and intention of marriage with
Step } Dorcas Step both of Portland June 24th 1810.

Johnson } John Johnson of Portland entered his name and intention of
Plummer } marriage with Elizabeth Plummer of Newbury Port July 8th 1810.

The above entries were made by me Samuel Homer Town Clerk

Anno Domini 1810.

183

Gray } Ira Gray of New Haven entered his name and intention of
South } marriage with Elizabeth South of Portland July 15th 1810. Childs Rega

Hester } Isaac Hester entered his name and intention of marriage
Emmons } with Mary Emmons both of Portland July 22nd 1810.

Hodgkins } William Hodgkins of Portland entered his name and intention of
Maughey } marriage with Jane M. Maughey of Ipswich July 26th 1810.

Everett } Oliver Everett entered his name and intention of Marriage with
Bartol } Mary Bartol both of Portland August 19th 1810.

Spencer } Samuel Spencer entered his name and intention of Marriage
Lunt } with Abner Lunt both of Portland August 19th 1810.

Camblett } William Camblett entered his name and intention of marriage
Moody } with Eliza Moody both of Portland August 19th 1810.

Hawyer } Nathan Hawyer of Portland entered his name and intention of
Dyer } marriage with Hannah Dyer of Cape Elizabeth August 19th 1810.

Brewer } John Brewer of Portland entered his name and intention
Johnson } of marriage with Catherine Johnson of Falmouth August 19th 1810.

Dunn } Joseph Dunn entered his name and intention of marriage
Moss } with Susan Moss both of Portland August 25th 1810.

Partridge } William Partridge entered his name and intention of
Andrus } marriage with Nancy Andrus both of Portland Sept. 2nd 1810.

Gibbs } Robert Gibbs entered his name and intention of marriage
Gerrish } with Sarah Gerrish both of Portland September 2nd 1810. Spence

Hurdiant } Isaac Hurdiant of Portland entered his name and intention
York } of marriage with Olive York of Falmouth September 15th 1810

Warren } Major Warren entered his name and intention of marriage
Mabourese } with Hannah Mabourese both of Portland September 15th 1810.

Croswell } Joseph Croswell entered his name and intention of marriage
Whitney } with Adira Whitney both of Portland September 15th 1810.

The above entries were made by me Samuel Homer Town Clerk

Advent Review & Sabbath Herald (26 januari 1864)

Died, in Green Co., Ills., of typhoid fever, after an illness of four weeks, our dear mother, **Eunice Harmon**, in the seventy-eighth year of her age.

She was converted when quite young, and united with the M. E. church, of which she continued a living member for forty years. In 1842 she embraced the faith of Jesus' soon coming, and chose to meet and worship with those of like precious faith. Since that time she continued to love the doctrine of the Lord's soon coming. For the last few years of her life, age and sickness weakened her once strong mind, and impaired her memory, yet she loved to dwell upon the theme of Jesus' soon coming.

For the last two weeks of her life she was a great sufferer; but in all her distress she was very patient, and often spoke of the goodness of God to her, and of her own unworthiness. She would say, "He is great and holy. He is all goodness. I am a poor, unworthy worm of the dust, yet the Lord is good to me."

She fell asleep as quiet as an infant in its mother's arms, without a struggle or groan. We cannot wish her back. Never was there a more kind and tender mother than she has been. She tried to bring up her children in the fear and admonition of the Lord. Her cares are over. Her weary head is at rest. Her quiet, immovable breast is heaved by affliction no more.

We believe she sleeps in Jesus, and we trust to meet her, if faithful, in the morn of the first resurrection, to die no more, but to enjoy life, everlasting life, in the kingdom of God.

SARAH B. BELDEN.

De familie Harmon

- Caroline Harmon-Clough (1812-1883)
- Getrouwd met een methodistische predikant
- Nicht: Mary Clough

De familie Harmon

- Harriet Harmon McCann (1814-1870s)
Vrouw van een predikant uit Kansas.
- John B. Harmon (1815-1883)
Zakenman in Illinois

Signs of the Times (12 July 1883)

DIED, in Hardin, Calhoun Co., Ill., March 6, 1883, John B. Harmon, aged 67 years, 2 months, and 7 days. Also, in Paola, Kansas, March 29, 1883, Caroline T. Clough, aged 72 years lacking ten days.

The above deceased were brother and sister of Sister Ellen G. White, so well known by her writings to the readers of the SIGNS. They were born in Portland, Maine.

Brother Harmon was a highly respected member of the Methodist Episcopal Church, and an earnest advocate of temperance. We learn from a paper printed in Hardin that his last hours were trustful and peaceful. The notice says that "he sent for his pastor and wife, and after a fervent prayer with them his eyes closed in weakness, but soon opened in joyous satisfaction and gleaming with a new light, he said, 'I am blessed. I feel calm and peaceful; the Saviour is very near,' and frequently remarked, 'It is all right.' The last words we caught from his lips were, 'My Saviour.'"

Sister Clough was also a member of the Methodist Church, and her last days were marked with zeal and devotion. She was strong and vigorous till within a short time of her death, which was caused by pneumonia. She had the appearance of a person not over 60, and retained her faculties to the last. EDITOR.

De familie Harmon

- Mary Plummer Harmon Foss (1823-1912)
Getrouwd met de broer van Hazen Foss, Samuel Foss

De familie Harmon

- Sarah Harmon-Belden (1822- 1868)
Getrouwd met Stephen Belden in augustus 1851
Twee kinderen:
Franklin en Lillian

Advent Review & Sabbath Herald (22 December 1868)

Obituary Notices.

Blessed are the dead which die in the Lord from henceforth.

DIED, in Berlin, Conn., Nov. 25, 1868, of consumption, Sarah B., wife of S. T. Belden, aged 45 years.

The deceased was daughter of Robert Harmon, born in Portland, Me., where she also spent the early part of her life. She sought and found the Saviour at an early age in life, and was among those who embraced the Advent doctrine when it was first presented by Miller, Litch, and others, in that city. She loved the doctrine of the near coming of the Saviour, and was sorely disappointed with others in 1844. Her faith has ever been unshaken in that movement's being the work of God in the fulfillment of his word. She embraced the Sabbath, with others of her father's family, as the light first dawned on the subject in connection with that of the sanctuary and kindred doctrines of the third angel's message, and cherished the love of them with the Christian hope to the last.

Her last days, although of severe suffering, were marked with self-examination and resignation to the will of God. Her mind was perfectly clear to the last. She had the satisfaction of calling each one of her children to her bedside fourteen hours before her death, and urging them to give their hearts to the Saviour while young, &c. The hour of parting was an affecting one. May the promises there made never be forgotten. After giving some general directions and a charge to each, she seemed anxious to leave this scene of suffering.

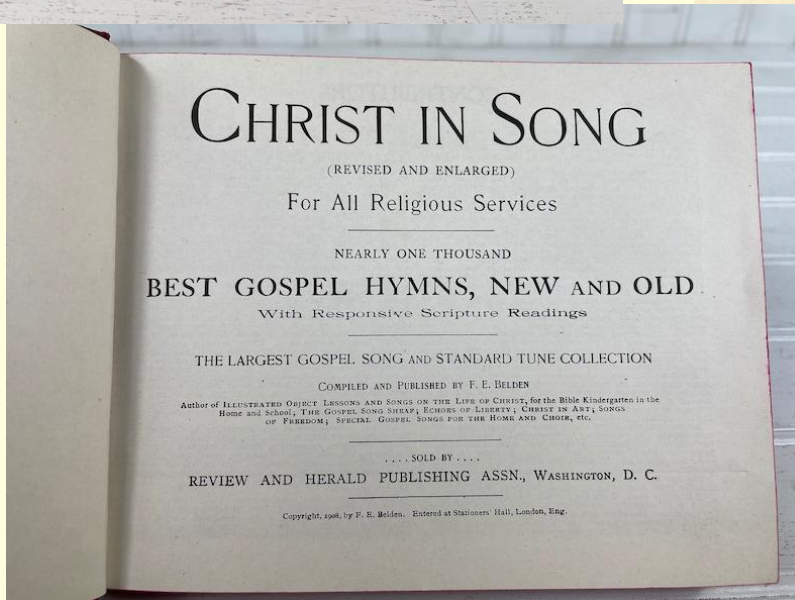
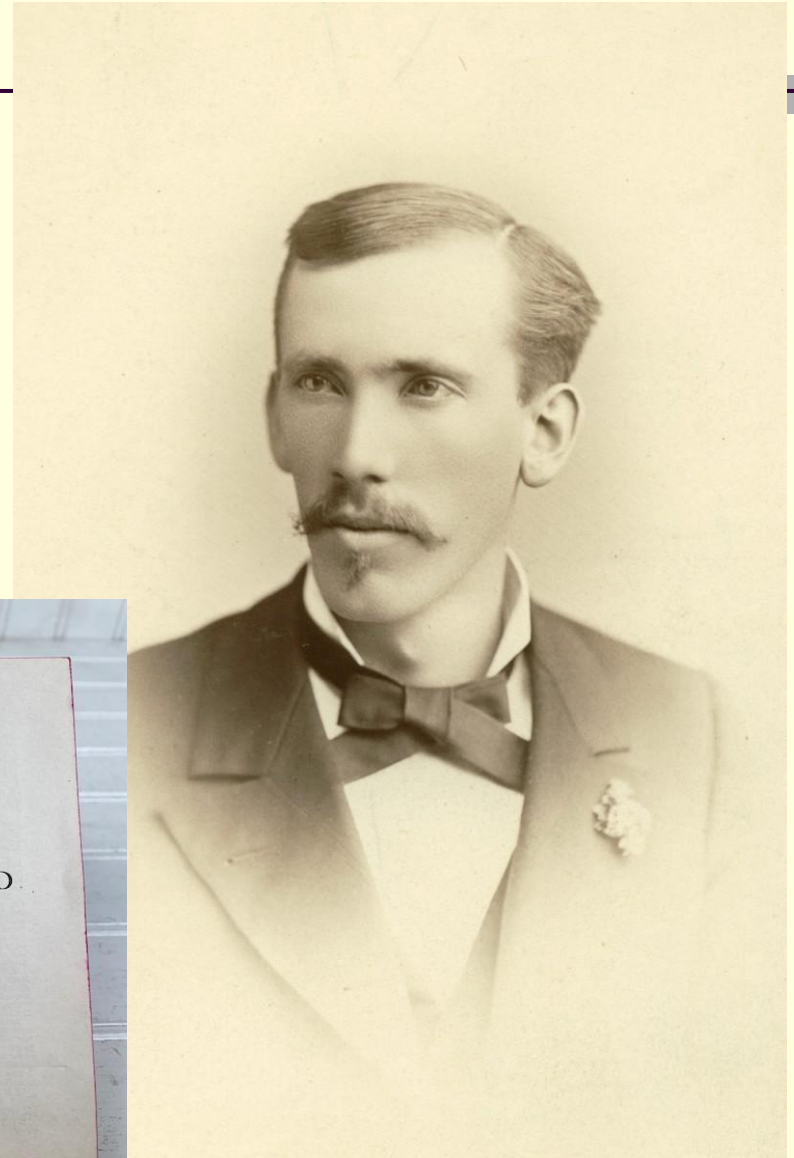
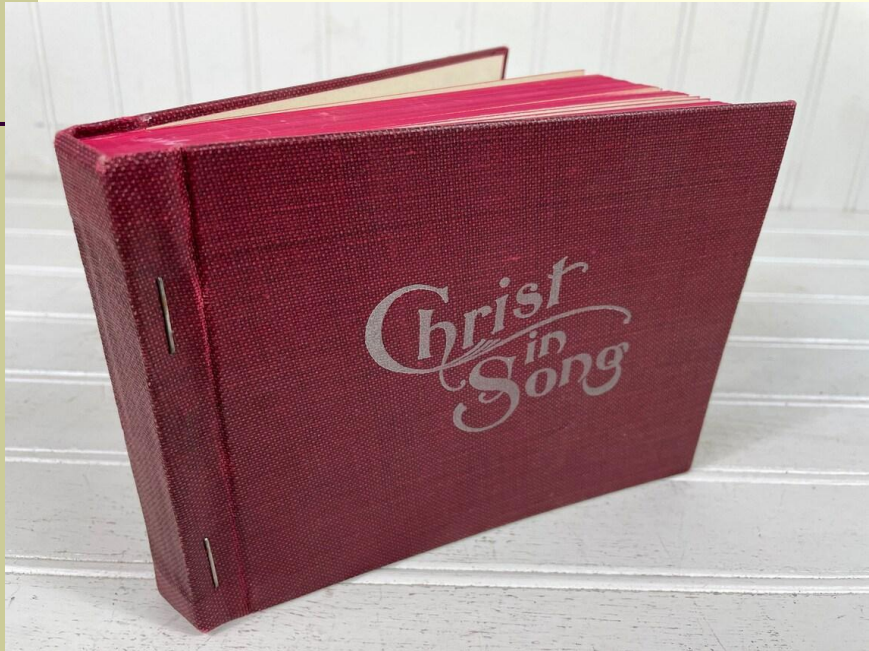
She leaves a husband and five children to mourn the loss of a dear companion, a faithful, affectionate wife and mother; but we try to remember the words of the apostle not to mourn as those who have no hope.

The following lines are from her next older sister :

“Softly, ye gentle ones,
Tread round the tomb;
Death has no victory,
The grave no gloom;
Jesus has purchased
The spirit's release,
And moored the frail bark
In the haven of peace.”

S. T. BELDEN.

Belden, Franklin Edson (1858–1945)

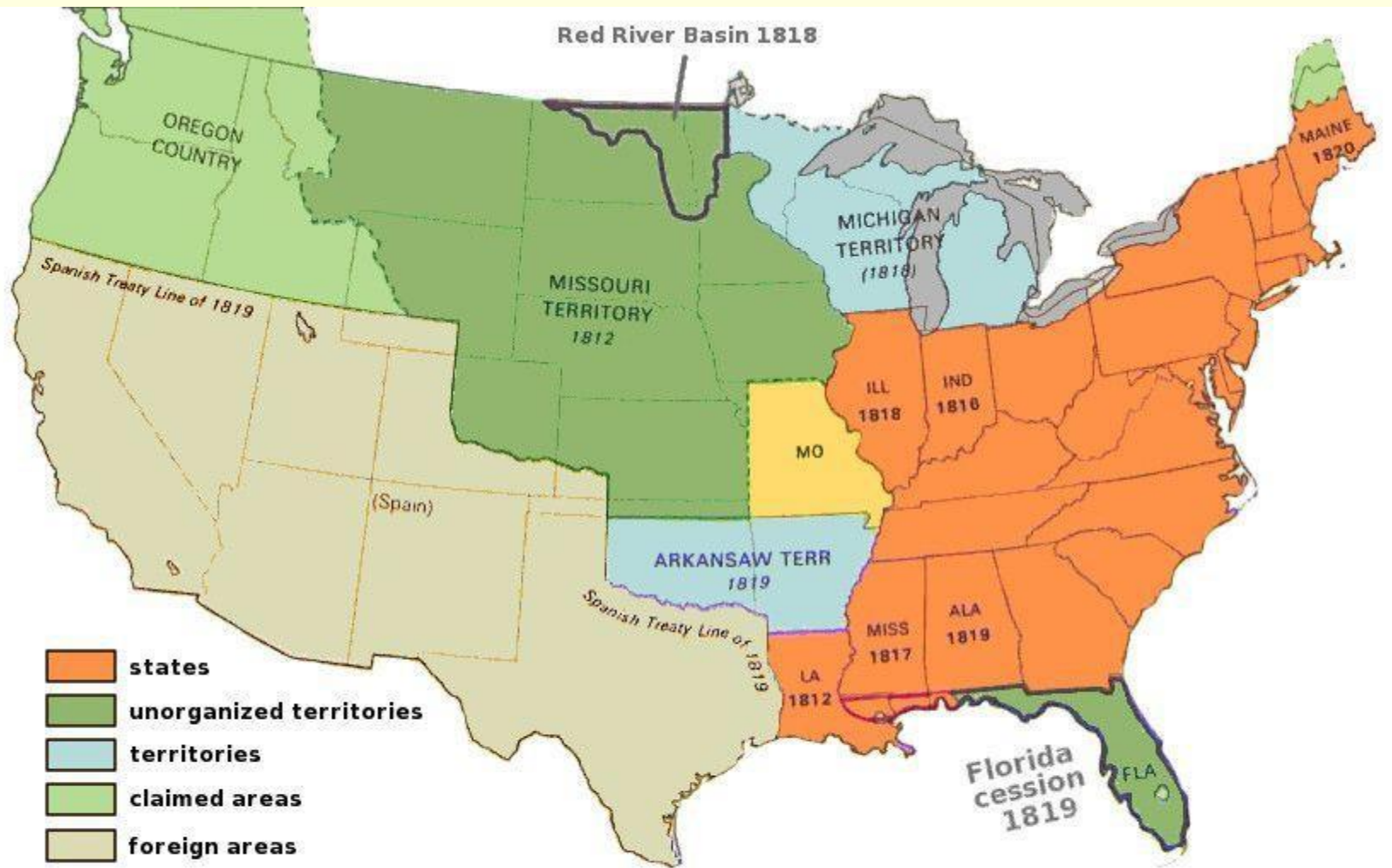
De familie Harmon

- Robert F. Harmon, Jr. (1825-1853)
Enige broer die sabbatarisch adventist is geworden.

De familie Harmon

- Elizabeth (« Lizzie ») N. Harmon Bangs (1827-1891)
- Ellens tweelingzus
 - Getrouwd met Reuben Bangs
 - Heeft nooit Ellen Whites gave van profetie aanvaard

title to Red River basin established by treaty with Great Britain
 Florida ceded by Spain
 Oregon County under joint U.S.-Great Britain occupation 1818-1845
 Missouri organized a state government in 1820

UNITED STATES TERRITORIAL EXPANSION, 1783–1898

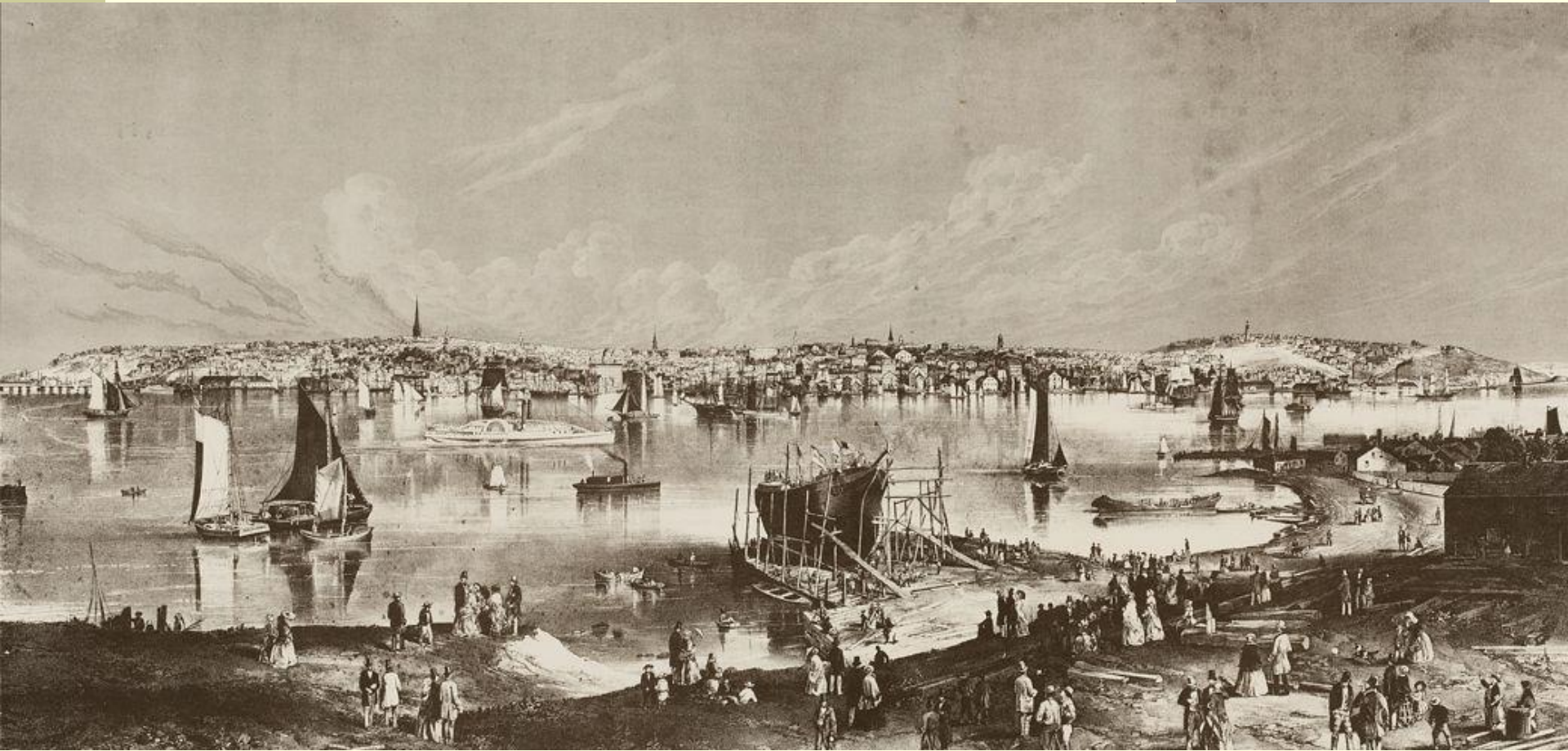

Winterlandschap nabij Portland, ca. 1848

THE CITY OF PORTLAND, MAINE.

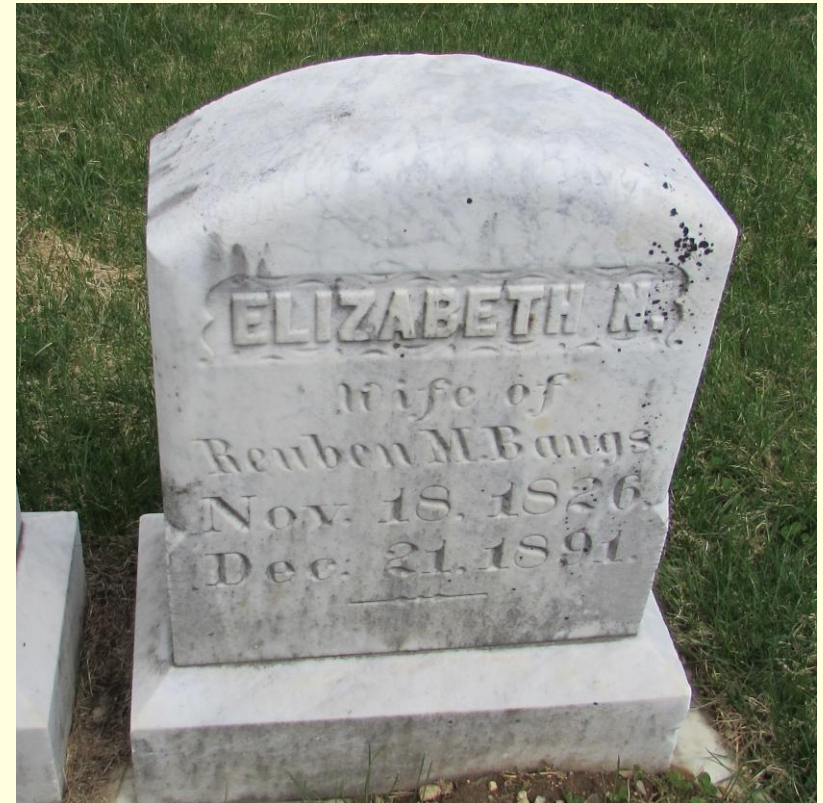
Enkele jaren nadat Ellen en Elizabeth waren geboren, stopte Robert Harmon met boeren en verhuisde naar de stad Portland, ongeveer twaalf mijl naar het oosten, waar hij begon te werken als hoedenmaker.

John William Hill (Am. 1812-1879), Uitzicht op Portland, Maine, Lithografie (herdruk), omljst onder glas

Geboortedatum

- Geboortedatum:
26 november 1827
(datum die Ellen in haar
geschriften zette)
- Elizabeths geboorte-
datum (tweelingzus) bij
haar graf:
18 november 1826

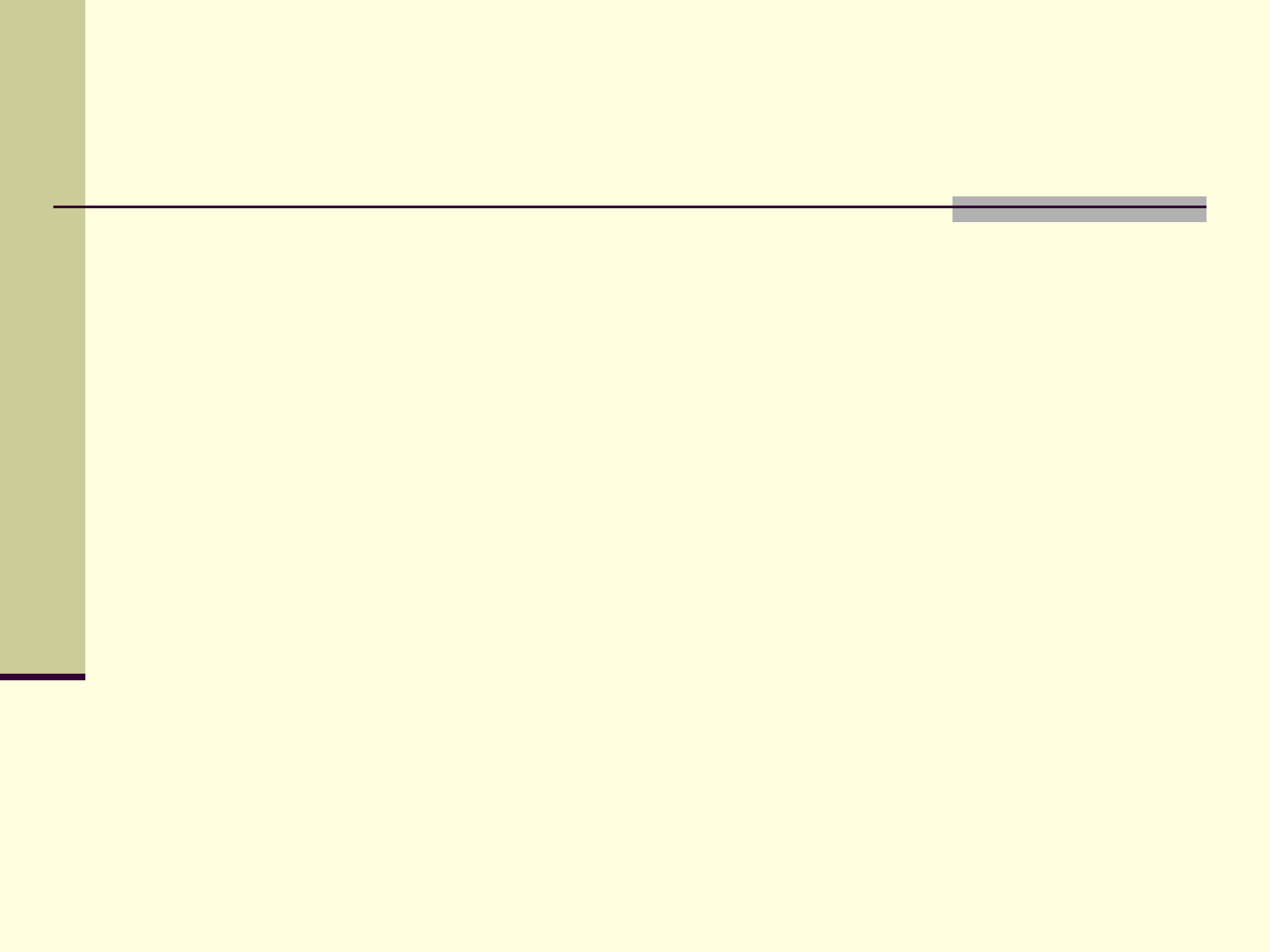

Geboortedatum

- Ellen White gaf in een privébrief toe aan haar oudste nog levende zus, Mary Harmon Foss, dat ze niet zeker was van haar geboortedatum (EGWhite aan Mary P. Foss, 30 september 1907, brief 308, 1907).
 - « Mary, het kwam bij mij uit een bron, ik weet niet hoe, dat mijn tweelingzus en ik geboren zijn in [1826]. In mijn gepubliceerde boeken heb ik aangegeven dat de datum [1827] was. Kun je me vertellen wat de juiste datum is? Wanneer jij of Ellen op deze brief antwoorden, zal ik de zaak als afgehandeld beschouwen. Als het de datum is die ik heb aangegeven, [1827], vier ik mijn 81e verjaardag in november. Ik verwachtte, vanwege de verwondingen aan mijn heup en ledematen, op mijn oude dag verlamd te raken, maar geen van mijn werknemers [*workers*] kan makkelijker trappen op en af dan ik. » (<https://m.egwwritings.org/en/book/14072.9365001>)

Geboortedatum

- Het doel is ook niet om haar "exacte" geboortedatum te weten. Dat zij werd geboren, is in elk geval een feit. Te veel documenten bevestigen haar bestaan om te geloven dat ze niet geboren is.
- Ellen White sprak bijna nooit over haar voorouders, waarschijnlijk omdat ze niet veel over hen wist.

Afrikaanse afkomst?

- Sommige mensen beweren dat Ellen White Afro-Amerikaanse afkomst had aan de 'Gould'-kant van haar familie.
 - Ter ondersteuning van deze bewering zijn haar gelaatstrekken en het onderzoek uitgevoerd door C. E. Dudley
- Na uitgebreid onderzoek naar deze bewering hebben we, voor zover wij weten, geen hard bewijs en, voor zover we kunnen nagaan, is haar afkomst uitsluitend Europees Kaukasisch.

Afrikaanse afkomst?

- De huidige positie van de White Estate over de afkomst van Ellen White is gebaseerd op twee professionele genealogische studies, die beide hebben aangetoond dat Ellen White van Angelsaksische afkomst was. Omdat er geen bewijs van het tegendeel is gevonden, neemt het White Estate de conclusie van beide genealogen aan dat Ellen Whites voorouders rechtstreeks uit New England, Engeland arriveerden in 1635.

- Ellen G. White Estate, April 2003

(<https://whiteestate.org/about/issues1/about-egw/life-and-ministry/ref-lib/genealogy/>)

Afrikaanse afkomst?

- De meest recente samenvatting van claims en zoekopdrachten is te vinden in:
 - Craig Newborn, article: “Ancestry of Ellen G. White” in the *Ellen G. White Encyclopedia* (Review and Herald).
 - James R. Nix, “Ellen White’s racial background” in “*Ellen White and Current Issues*” *Symposium*, Center for Adventist Research, Andrews University, volume 1 (April 4, 2005), pp. 30-45 (<https://digitalcommons.andrews.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1002&context=jegws>)
 - Gould ancestry of Ellen Gould (Harmon) White—The Genealogist’s Report <https://m.egwwritings.org/en/book/729.19>; <https://whiteestate.org/legacy/issues-genealogy-html/>
 - Benjamin Baker, “Was Ellen G. White Black?”, youtube channel *blacksdahistory* (publié 01 Mars, 2022), <https://www.youtube.com/watch?v=UCcLi12ICa8>

ELLEN

WHITE

JOSEPH GOULD
(Maternal Grandfather)
b. 1751
pb. Kittery, Maine
m. October 24, 1773
d. November 15, 1838

DANIEL HARMON
(Paternal Grandfather)
b. April 13, 1747
pb. Scarborough, Maine
m. 1768
d. August 22, 1806

EUNICE GOULD
(Mother)
b. 1787
pb. Portland (?), Maine
m. July 11, 1810
d. 1863

ANCESTRAL CHART FOR ELLEN GOULD HARMON WHITE
b. November 26, 1827
pb. Gorham, Maine
m. August 30, 1846 to James Springer White
d. July 16, 1915, St. Helena, California

ROBERT HARMON
(Father)
b. February 28, 1786
pb. Standish, Maine
m. July 11, 1810
d. November, 1866

SARAH YORK
(Paternal Grandmother)

LYDIA LOWELL
(Maternal Grandmother)
b. December 22, 1754
pb.
m. October 24, 1773
d. 1842

JOHN HARMON
b. 1716
pb. Wells, Maine
m. December 2, 1742
d. 1800

SAMUEL HARMON
b. June 15, 1686
pb. Wells, Maine
m. March 19, 1707
d. 1777

JOHN HARMON
b. 1650
pb. Braintree, Mass.
m. 1679
d. 1742

SARAH ROBERTS
b. 1655
pb. Durham, N. H.
m. 1679
d.

GEORGE SIMPSON

ALICE PHILLIPS

MERCY SIMPSON
b. March 11, 1683
pb. Ipswich, Mass.
m.
d.

DANIEL HASTY
b. Londonderry, Ireland
m.
d. August 3, 1756

MARY HASTY
b. September 10, 1721
pb. Portsmouth, N. H.
m. December 2, 1742
d. December 10, 1753

MARY

BENJAMIN YORK
b. 1680
pb. Gloucester, Essex, Mass.
m. December 7, 1704
d.

SAMUEL YORK
b. 1645
pb. Durham, N. H.
m.
d. March 17, 1718

HANNAH
b. 1652
pb. N. Yarmouth, Cumberland, Maine
d. November 28, 1724

SAMUEL YORK
b. October 13, 1715
pb. Cumberland Co., Maine
m. December 23, 1736
d.

MARY GIDDINGS
b. 1686
pb. Falmouth, Cumberland, Me.
m. December 7, 1704
d.

JOHN GIDDINGS
b. 1629
pb. Ipswich, Essex, Mass.
m.
d. March 2, 1691

SARAH ALCOCK
b. 1643
pb. Ipswich, Essex, Mass.
m.
d.

SARAH YORK
(Paternal Grandmother)

JOANNA SKILLINGS
b. 1717
pb. Falmouth, Barnstable, Mass.
m. December 23, 1736
d.

SAMUEL SKILLINGS
b. 1679
pb. Falmouth, Mass.
m. December 25, 1702
d. 1757

JOHN SKILLINGS
b. 1645
pb. Falmouth, Barnstable, Mass.
m.
d. 1688 (or 1689 - killed by Indians)

ELIZABETH INGERSOLL
b. March 19, 1657
pb. Gloucester, Essex, Mass.
m.
d.

ANDREW HALEY
b. pb.
m. d. 1697

RHODA HALEY
b. 1683
pb. m. December 25, 1792
d.

DEBORAH WILSON

JOSEPH GOULD
b. 1722
pb.
m. August 23, 1749
d. 1797

JOHN GOLD
b. July 28, 1646
pb. m. August 21, 1673
d. December 14, 1711

MARY CROSSMAN

WILLIAM FURBISH
b. 1639
pb. Dover, Stratford, N. H.
m. d. 1701

CHRISTIAN FURBISH
b. 1642
pb. Dover, Stratford, N. H.
m. d.

JOSHUA REMICK
b. July 24, 1672
pb. Kittery, York, Maine
m. December 21, 1693
d.

ANN LANCASTER
b. 1675
pb. Amesbury, Mass.
m. December 21, 1693
d.

JOSEPH HILL
b. 1675
pb. Dover, Stratford N. H.
m. d.

SUSANNAH BEEDLE
b. pb.
m. d.

PERCIVAL LOWELL
b. 1659 (or 1640)
pb. Newbury, Mass.
m. September 7, 1664
d.

MARY CHANDLER
b. pb.
m. 1664
d. February 5, 1708

JOHN SWETT
b. October 20, 1648
pb. Newbury, Mass.
m. December 7, 1680
d. March 1717 (or 1718)

MARY PLUMMER
b. pb.
m. December 7, 1670
d.

JOHN PURINGTON
b. 1635 (or 1636)
pb. York, Maine
m. d. 1692 (or 1693)

MARY BARTON
b. 1629
pb. York, Maine
m. d.

JOSEPH JONES
b. October 7, 1664
pb. Salisbury, Essex, Mass.
m. d.

MARY GOULD
b. June 24, 1661
pb. Salisbury, Essex, Mass.
m. d.

JOSEPH GOULD
b. 1680
pb. m. d.

BETHIAH FURBISH
b. 1674
pb. Dover, N. H.
m. 1705
d.

JOSHUA REMICK
b. September 4, 1698
pb. Kittery, York, Maine
m. April 29, 1729
d.

DORCAS HILL

GIDEON LOWELL
b. September 3, 1672
pb. Newbury, Mass.
m. July 7, 1692
d. 1753

MARY SWETT
b. April 10, 1672
pb. Newbury, Mass.
m. July 7, 1692
d. November 27, 1734

JOSHUA PURINGTON
b. 1672
pb. Epping, N. H.
m. October 28, 1710
d. November or Dec., 1754

DAMARIS JONES
b. 1686
pb. Amesbury, Mass.
m. October 28, 1710
d.

RUTH REMICK
b. pb.
m. August 21, 1749
d.

ABNER LOWELL
b. November 29, 1711
pb. Newbury, Mass.
m. September 26, 1737
d. 1761 (drowned)

LYDIA PURINGTON
b. 1713
pb. Hampton Falls, N. H.
m. September 26, 1737
d.

Harmon
The Harmon Coat of Arms was granted to John Harmon (1648 - 1681), Bishop of Exeter, on an escutcheon over the east window of the south aisle of the church at Sutton and the Bishop's coat of arms and the same arms are over the King's arms on the south wall of the north aisle, and on the north wall of the south aisle.

«Mijn ongeluk [misfortune]»

- Op negenjarige leeftijd onderging Ellen Harmon een tragisch ongeluk dat, zo schreef ze later, "mijn hele leven zou beïnvloeden" (LS 17).
- Ze werd op haar neus geraakt door een steen die door een boze klasgenoot werd gegooid vanwege een kinderlijke futiliteit.
- Ze lag drie weken in coma.
- "Ik zag er haast uit als een skelet." (LS 18)

«Mijn ongeluk [misfortune]»

- Ellen was ook fysiek misvormd voor de rest van haar leven.
- "Het leek alsof al mijn gelaatstrekken waren veranderd. Het was een zicht dat ik niet kon verdragen. Het bot in mijn neus was gebroken. Het idee om dit ongeluk mijn hele leven mee te dragen was ondraaglijk. Ik zag geen plezier meer in mijn leven. Ik wilde niet langer leven, en ik durfde niet te sterven, want ik was er niet klaar voor." (2SG 9)

De gevolgen van het ongeluk

- Ellen Harmon hervatte nooit meer haar studies.
- Ongeveer vijftig jaar na het ongeluk schreef ze:
 - "Wat gedurende een tijd zo bitter en zo moeilijk te dragen leek, bleek een verborgen zegen te zijn. De harde slag die de vreugden van het aardse leven verduisterde, werd het middel om mijn blik naar de hemel te richten. Misschien zou ik Jezus nooit hebben leren kennen, als het verdriet dat mijn vroege jaren overschaduwde mij er niet toe had gebracht troost bij Hem te zoeken."

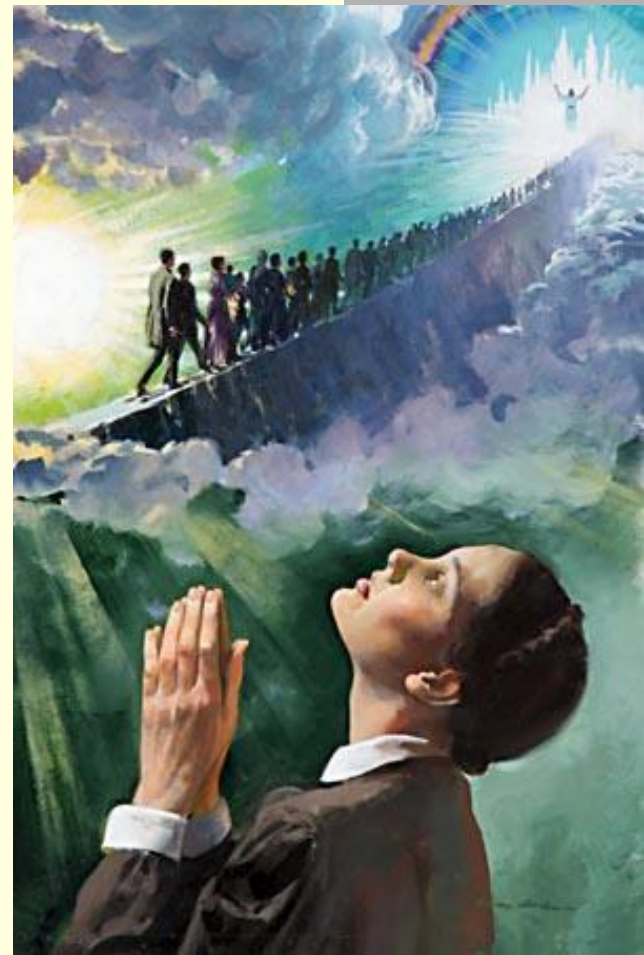
(RH, Nov. 25, 1884; geciteerd in 1Bio 30-31).

1844:

- Jaar van grote teleurstelling (22 oktober)
- December 1844: eerste van een reeks visioenen
 - Een boodschap van hoop en aanmoediging aan de Millerieten.

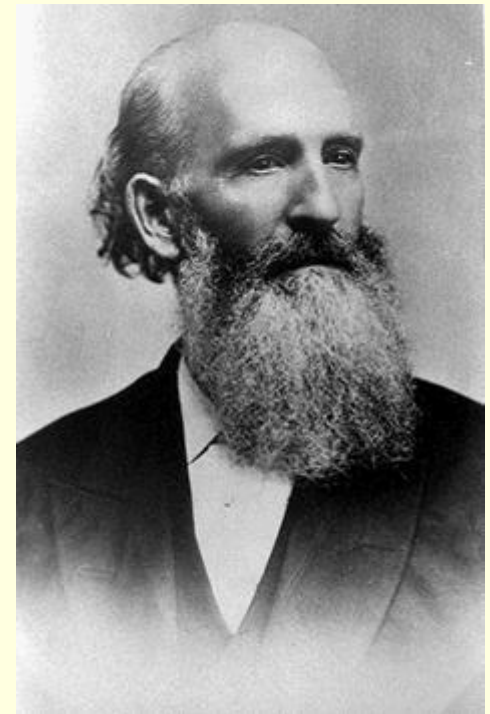
- In haar eerste visioen zag Ellen White een smal pad waarop Gods volk naar de hemel liep.

<https://lineagejourney.com/read/ellen-white-first-vision-and-call-to-ministry/>

James White

- Geboren op 4 augustus 1821 in Palmyra, NY
- 5e van negen kinderen
- Hij was slechtziend waardoor hij tot zijn negentiende niet naar school kon gaan
- Zijn opleiding bestond uit in totaal 29 weken op school

James White's religieuze ervaring

- Gedoopt in de denominatie « Christian Connection »
- Diep geraakt door William Millers prediking in september 1842
- Hij predikte met succes de Milleritische boodschap:
winter 1842-43
- Hij werd gewijd aan het ministerie van het Evangelie in april 1843

Kennismaking

- Ze ontmoetten elkaar vóór 1844, in Portland, Maine.
- In 1845 werd Ellen Harmon uitgenodigd om haar eerste visioenen te delen met adventistengroepen.
- Ze ontmoetten elkaar tijdens een reis naar Orrington, Maine, waar ze beiden gingen vechten tegen fanatisme.
- James White, een jonge predikant die zes jaar ouder was, was ervan overtuigd dat haar visioenen echt waren en dat haar aanmoedigende boodschap noodzakelijk was.

-
- Zo kwam James White in het leven van de jonge Ellen, maar zonder romantische gedachten, althans aanvankelijk.
 - Er ontwikkelde zich een liefdevolle relatie, maar kon pas rijpen nadat ze ervoor zorgden dat de relatie Gods goedkeuring had.
 - Nadat hij zich realiseerde dat zijn gezamenlijke bediening met de jonge Ellen, hoewel steeds begeleid door zijn zus Sarah of andere trouwe vrienden, roddels veroorzaakte, vroeg hij om haar hand.

De oudste bekende foto van James en Ellen White circa 1855.

Het huwelijksaanzoek

- Ellen herinnert zich na James' dood:
 - « ...Wat trouwen betreft, hadden we er nooit aan gedacht, omdat we geloofden dat de Heer spoedig zou komen,... »
 - « ... Ik had niet verwacht te trouwen. »
 - ...
 - « Minder dan een jaar later sprak James White me erover aan. Hij vertelde me dat hij een onvoorziene gebeurtenis had en dat hij moest vertrekken, waardoor ik vrij was om te kiezen met wie ik wilde gaan, of dat we moesten trouwen. Hij zei dat er iets gedaan moest worden. Dan zijn we getrouwd, en sindsdien zijn we nog altijd getrouwd. Hoewel hij is overleden, denk ik dat hij de beste man was die ooit heeft geleefd. »
 - Document File 733c, pp. 8, 10, 11. (Interview with Mrs. E. G. White, regarding early experiences.) 5MR
208.5. Released September 15, 1972.

Bruiloft

- De ceremonie werd uitgevoerd door een vrederechter [equivalent voor burgerlijk huwelijk], te Portland, Maine, 30 augustus 1846.
 - James was 25 jaar en 1 maand
 - Ellen was 18 jaar en 9 maanden

State of Maine. Aug 30. 1846.

CUMBERLAND, ss.

THIS CERTIFIES, That *Mr James P. White*
and *Miss Ellen G. Harmon* of
Portland
were this day, joined in marriage, according to the laws of this
State, by me,

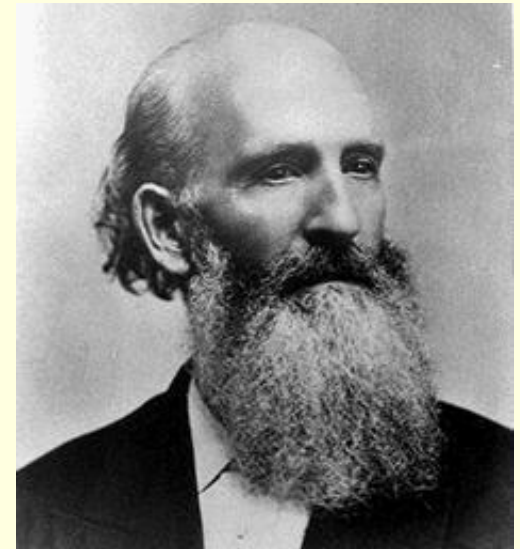
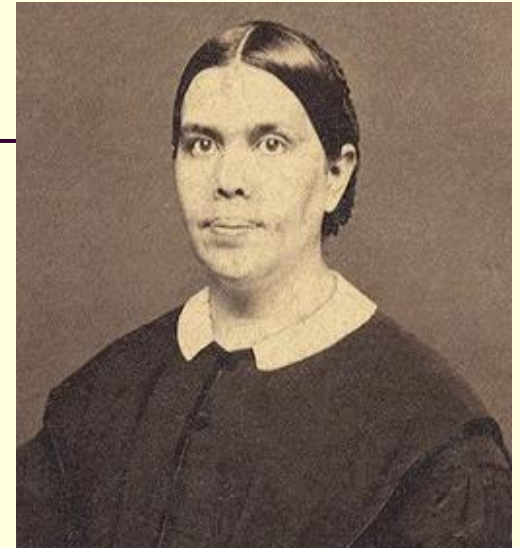
Charles Harding Justice of the Peace.

Huwelijksakte van James & Ellen White

« We trouwden op 30 augustus 1846, en sinds die dag tot vandaag is zij mijn kroon van vreugde... Het is dankzij Gods voorzienigheid dat we beiden een diepgaande ervaring hebben kunnen hebben binnen de adventsbeweging [wachten op de tweede komst van Jezus]... Deze ervaring was noodzakelijk voor ons omdat we de krachten moesten bundelen en, verenigd, onvermoeibaar moesten werken van de Atlantische Oceaan tot de Stille Oceaan. »

James White

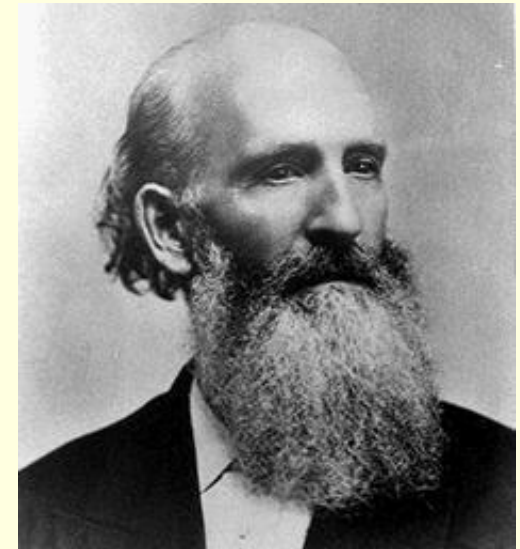
(LS, 1880 edition, pp. 126, 127.)

« Ook al mis ik je zo erg, en hou ik van je, voel ik vandaag dat ik bij God hoor, dat ik moet wachten en Zijn wil moet uitvoeren. Ik zeg je eerlijk dat jouw scheiding van mij een groot offer is voor mijn gevoelens, maar het lijkt erop dat dit Gods wil is, en ik moet me erbij neerleggen. Het was moeilijk, zo moeilijk. »

«Ik heb gehuild, gebeden, nagedacht, en toen weer gehuild, en ik ben er diep van overtuigd dat het zo hoort te zijn. Gods werk is groot. Het vereist onze volledige aandacht. Gescheiden als we zijn, zullen we niet door elkaar worden beïnvloed, maar we zullen ons afzonderlijk tot God wenden en ons werk doen in de vreze van God en voor Zijn glorie. »

Ellen White à James White. (Lt 32, 1878)

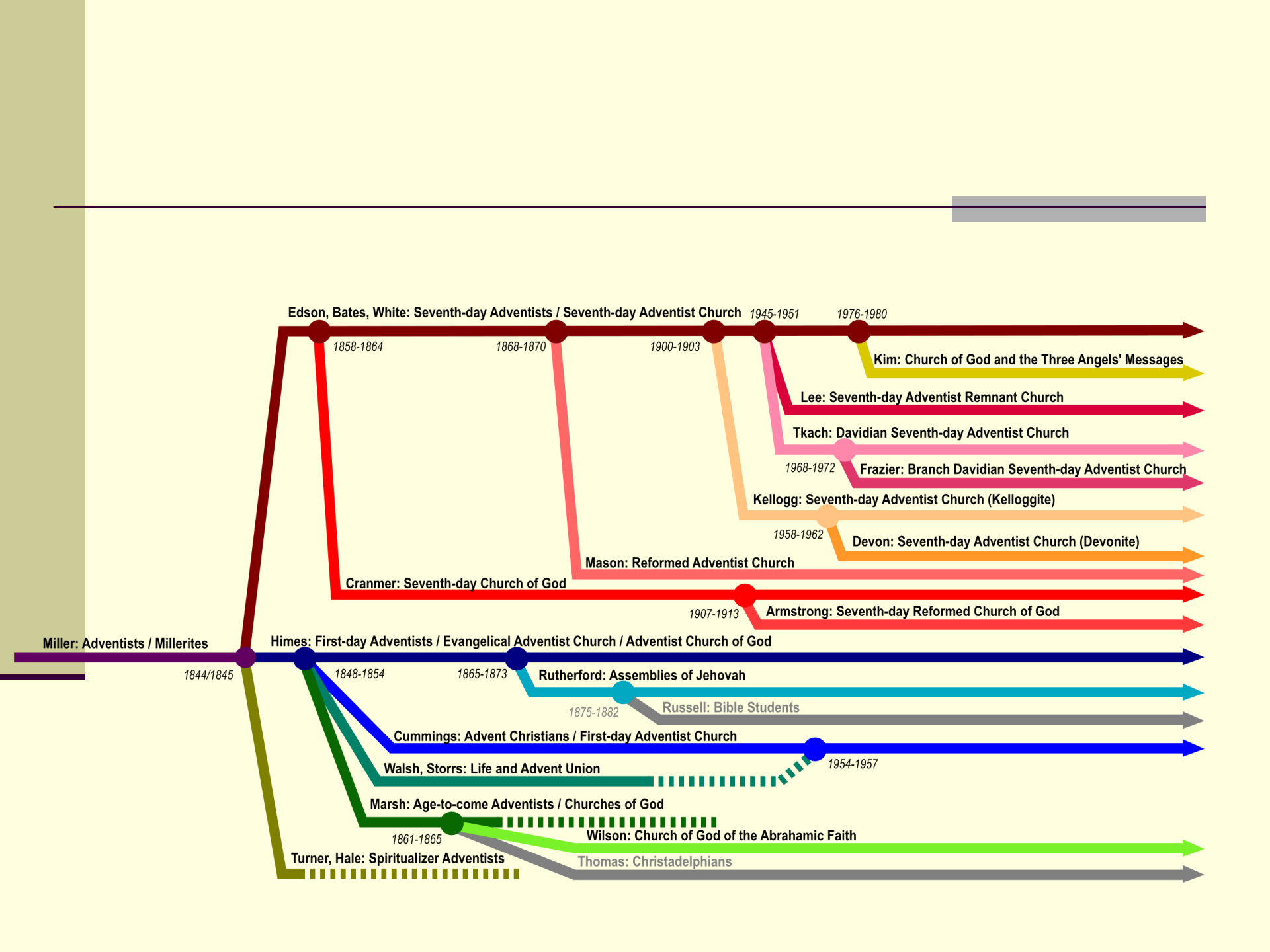

Wederzijdse genegenheid

- Ondanks het centrale belang van het werk tonen de brieven duidelijk aan dat James en Ellen wederzijdse zorg en toewijding toonden.
 - «Mijn man is erg attent naar mij, hij probeert op alle mogelijke manieren mijn reizen en werk aangenaam te maken en hen van vermoeidheid te verlichten. Hij is erg opgewekt en moedig. »
(Letter 46, 1875, par. 6)
 - «We waren erg blij om per post te horen dat je veilig op je bestemming was aangekomen. We zijn niet vergeten voor jou te bidden. Elke dag hebben wij Hemelse Vader gevraagd je te beschermen, te zegenen en te versterken. » (Ellen to James, Letter 3, 1876, par. 8)
 - «Ik mis je en ik zou graag bij je willen zijn als dat Gods wil was. » (Ellen to James, Letter 11, 1876, par. 10)
 - «Ik hou van mijn familie en alleen plichtsbesef kan mij van hen scheiden.»
(J. White to My Dear Ellen, 1 November 1860 [1BIO 427.6])

Een probleem van verlegenheid

- Misschien is dit een resteffect van haar ongeluk(die haar fysiek voor het leven markeerde).
- Op zeventienjarige leeftijd kreeg ze de leiding over een openbaar ministerie
- Haar reactie: «Ik was ontzettend van streek. . . . Mijn hart zonk van angst bij die gedachte» (LS 69-70).
- Redenen waarom:
 - (1) Slechte gezondheid
 - (2) «Ik was pas zeventien jaar oud, klein en zwak»
 - (3) «Ik was jong en verlegen»

Ontbering in hun huishouden

- Aan het begin van hun huwelijk woonden ze samen bij andere mensen.
 - Huize Harmon
 - Huize Stockbridge Howland
- Ze begonnen hun huishouden te runnen met geleend meubilair, maar waren vastbesloten financieel onafhankelijk te worden.

Ontbering in hun huishouden

- In 1891 beschreef zij de eerste jaren van de pioniers:
 - «Er is vandaag evenveel zelfverloochening nodig als in onze beginperiode, toen wij slechts met een handvol mensen waren, toen wij wisten wat zelfverloochening en zelfopoffering betekenden, toen wij probeerden de kleine kranten en de kleine traktaten te verspreiden onder hen die in duisternis leefden. ... Jarenlang ontvingen wij **geen loon**, behalve nauwelijks genoeg om ons van het meest eenvoudige voedsel en de eenvoudigste kleding te voorzien. Wij waren blij om **tweedehandskleding** te dragen, en soms hadden wij nauwelijks genoeg om ons te voeden en onze krachten te behouden. Al het overige werd aan het werk besteed. Na verloop van tijd ontving mijn man **zes dollar per week**; daarvan leefden wij, en ik werkte met hem samen voor de zaak. Anderen werkten op dezelfde manier.»

(General Conference Daily Bulletin, 20 maart 1891, par. 33)

Ontbering in hun huishouden

- In 1894 verbleef Ellen White in Australië. In een brief aan haar zoon in de Verenigde Staten schreef zij:
 - «Wij merken dat er vele manieren zijn om geld uit te geven en vele manieren om geld te besparen. Wij hebben een eenvoudige kastconstructie die bestaat uit twee verticale staanders, met dwarslatten eraan vastgespijkerd en een plank bovenop. Een zeer eenvoudige en goedkope kant, op een goedkope blauwe of rode batist, is bovenaan aan de achterkant van de plank bevestigd. Dit achterpaneel is zorgvuldig geschikt, opgetild en stevig bevestigd aan de staanders aan het hoofdeinde van het bed. De haken worden in de dwarslatten geplaatst, waarna een driedelig kamerscherm wordt gemaakt van een houten frame, bedekt met nette stof, geplooid en voorzien van mooie kleuren»

(Brief 128, 1894, par. 7)

Ontbering in hun huishouden

- «... Het kan worden aangepast en dient als een scherm voor de wastafel, waardoor een nette kleedruimte van de gewenste grootte ontstaat, zodat wat in een slaapkamer gewoonlijk hinderlijk is, niet zichtbaar blijft. Het is een privé-kast waarvan u de grootte kunt bepalen door het bed voldoende van de muur te plaatsen. Ik ben zeer tevreden met deze inrichting. Ze kost bijna niets. Dit was de inrichting van onze tenten tijdens de 'camp meeting', en ze bleek zo praktisch dat wij er in onze woningen, die doorgaans geen kledingkasten hebben, niet zonder kunnen.»

(Brief 128, 1894, par. 7)

- Het merendeel van het andere meubilair werd op veilingen ("private sales") gekocht.

(Brief 128, 1894, par. 8)

Ernstige ontbering in hun huishouden

- In een visioen werd Ellen White getoond «dat de Heer ons op de proef had gesteld tot ons welzijn, om ons voor te bereiden om voor anderen te werken; dat Hij ons nest [ons thuis] had geschud, om te voorkomen dat wij ons te comfortabel zouden vestigen. Ons werk bestond erin voor zielen te arbeiden; als wij voorspoedig waren geweest, zou ons thuis zo aangenaam zijn geweest dat wij het niet hadden willen verlaten; de beproevingen waren toegelaten om ons voor te bereiden op de nog grotere strijd die wij tijdens onze reizen zouden ontmoeten. Wij hebben ... brieven ontvangen van broeders uit verschillende staten, die ons uitnodigden hen te bezoeken; maar wij hadden niet de middelen om de staat te verlaten. Wij antwoordden hun dat de weg voor ons niet openlag. ... Wij wilden niet van anderen afhankelijk zijn en zagen erop toe binnen onze middelen te leven. Wij waren vastbesloten liever te lijden dan schulden te maken. »

(LS 105-106).

Zorg & leven met invalide echtgenoot

- James White was nooit in goede gezondheid.
- Op 16 augustus 1865 werd hij door een verlamming getroffen.
- Hij werd opgenomen in “Our Home on the Hillside”, een sanatorium voor gezondheidsreform, geleid door dr. Jackson, in Dansville, in de staat New York.
- God vroeg Ellen White om haar man uit dit ziekenhuis weg te halen.

Zorg & leven met invalide echtgenoot

- Op kerstdag 1865 kreeg mevrouw White een visioen tijdens een gebedssamenkomst, waarin haar werd getoond dat de adventisten niet genoeg hadden gedaan om de gezondheidsreform te bevorderen en dat zij een gezondheidsinstelling moesten oprichten:
 - a) Om passende behandelingen te bevorderen om degenen die reeds ziek waren te genezen.
 - b) Om de preventie van ziekten te onderwijzen dankzij aangepaste voeding en andere hervormingen.

Zorg & leven met invalide echtgenoot

- Om zijn herstel te versnellen, verkochten zij hun huis in Battle Creek en verhuisden naar een kleine boerderij die zij hadden gekocht in Greenville, Michigan.
- James White was zeer terughoudend om lichamelijke oefening te doen, omdat hij de onjuiste theorie van dr. Jackson had overgenomen, volgens welke volledige mentale en fysieke inactiviteit noodzakelijk was om de gezondheid te herstellen.
- In het voorjaar en de zomer van 1867 begon James langzaam interesse te tonen en in beperkte mate deel te nemen aan het tuinwerk.

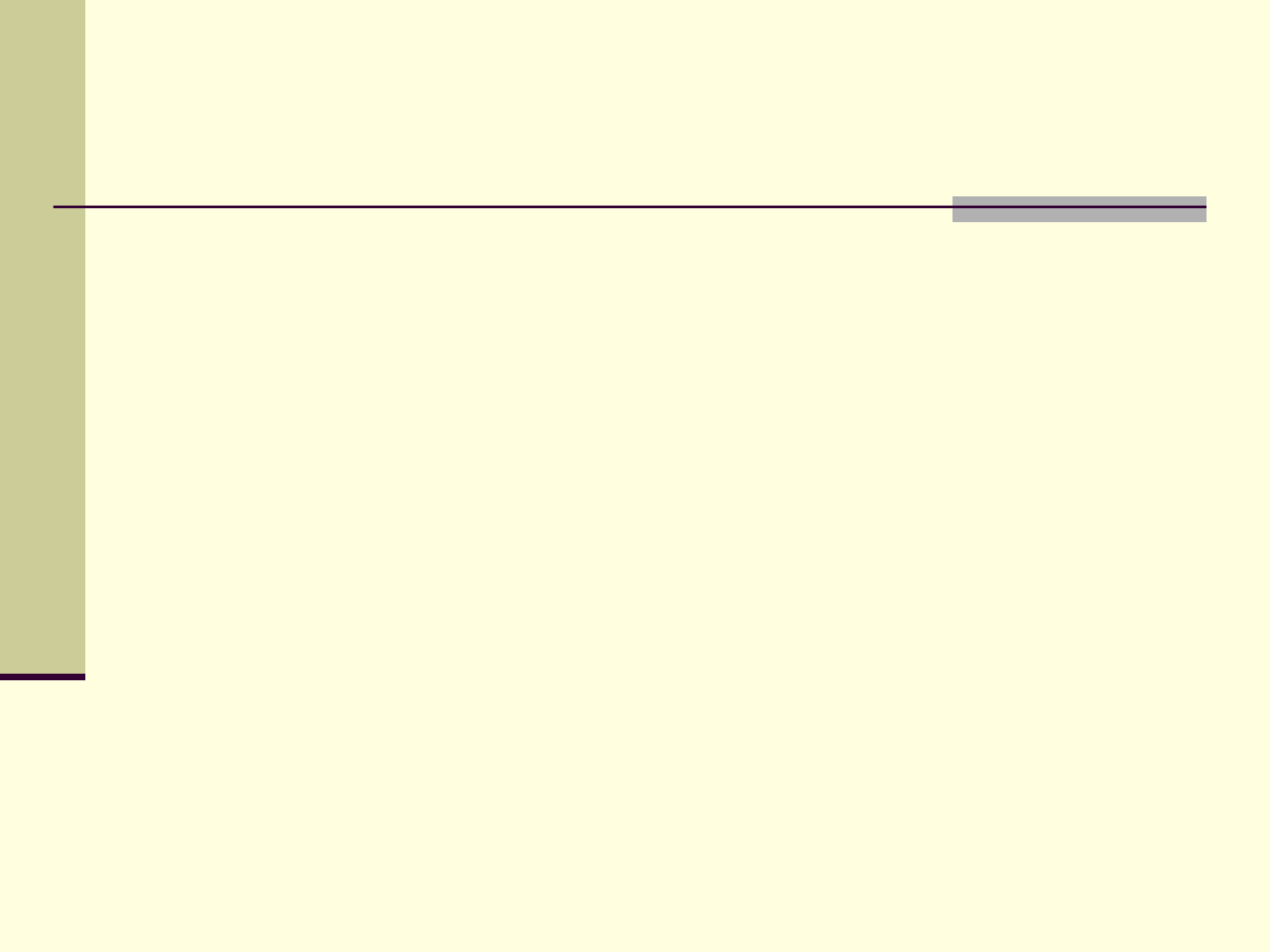
Zorg & leven met invalide echtgenoot

- Na bestudering van deze periode en van de relatie tussen Ellen en James White, benadrukken DA SILVA & RODRIGUEZ het volgende:
 - Toen hij werd geconfronteerd met het verlies van zijn plaats in de kerk en van zijn rol als Ellens onafscheidelijke partner, werd James geconfronteerd met gevoelens als onzekerheid, klachten, wantrouwen, jaloezie en dan schuldgevoel, spijt over zijn gedrag en uiteindelijk de erkenning van zijn fout – een proces dat voortduurde tot aan zijn dood.... De periode waarin James met deze breuk moest omgaan, was bijzonder pijnlijk met onzekerheid, klachten, de behoefte om Ellen te domineren en jaloezie over de invloed van anderen op haar bediening, een bediening die hij als de zijne zag. Het ging om een ‘onvervulde hunkering’ [state of hunger] en een verlies van zin in het leven, daar de missie het centrale element van betekenis in hun relatie was en richting gaf aan hun bestaan. Dit verlies van betekenis en deze ‘onvervulde hunkering’ helpen de schommeling tussen apathie, frustratie en agressiviteit te verklaren, die barrières vormden binnen de echtelijke relatie. (Demóstenes Neves DA SILVA, & Gerson RODRIGUES, « The conjugal experience of James and Ellen White: Meanings built by the couple », *AUSS* 54 (2016/2), p. 278).

Zorg & leven met invalide echtgenoot

- Hoewel James White herstelde van deze eerste beroerte, kreeg hij er vóór zijn overlijden in totaal vijf. Hij stierf 16 jaar later, op 6 augustus 1881, op 60-jarige leeftijd. (LS 248-249).
- « ... Hoewel de ziekte een nauwkeuriger beeld gaf van James' gedrag, tonen de documenten aan dat naast de ziekte ook verschillende andere factoren een rol speelden: overbelasting, zijn neiging om stil te blijven staan bij de fouten van anderen en zijn gebrek aan wilskracht om negatieve gedachten te weerstaan »

(Demóstenes Neves DA SILVA, & Gerson RODRIGUES, « The conjugal experience of James and Ellen White: Meanings built by the couple », *AUSS* 54 (2016/2), p. 277.

Afwijzing door de kerk van Battle Creek

- In maart 1867, na een lange afwezigheid uit Battle Creek, begon Ellen White in Greenville brieven te ontvangen “van ontmoedigende aard” van sommige leden van de kerk van Battle Creek.
 - «Diep bedroefd bleef ik thuis, bang om naar de kerk te gaan uit vrees gekwetst te worden. Uiteindelijk, omdat niemand moeite deed om mijn gevoelens te verzachten, voelde ik dat het mijn plicht was een aantal ervaren broeders en zusters samen te brengen om te reageren op de [valse] geruchten die over ons werden verspreid. Overweldigd en neerslachtig, zelfs angstig, antwoordde ik op de beschuldigingen die tegen mij werden geuit...» (1T 580-581).

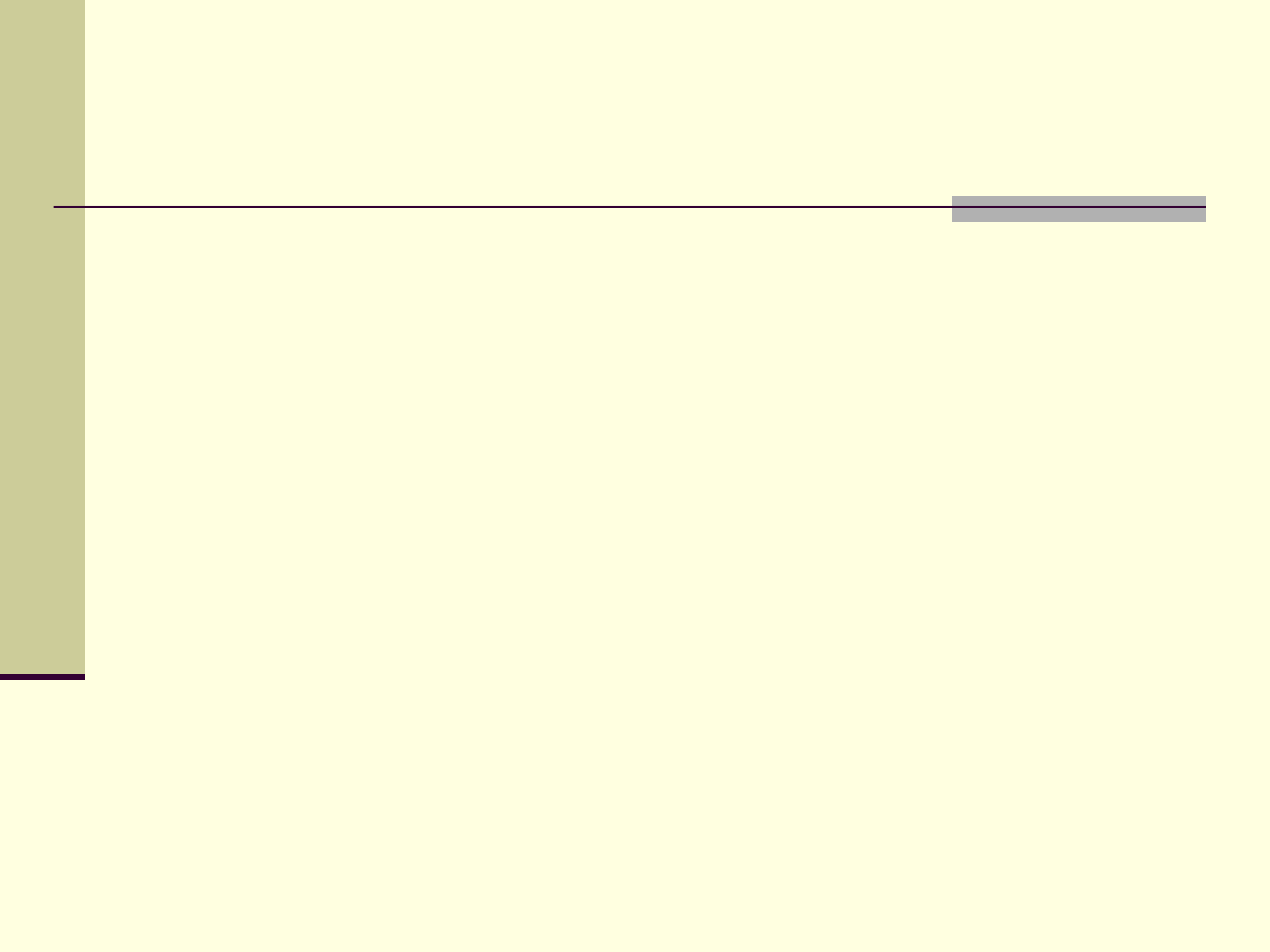
Relatieproblemen

- Relatieproblemen tussen James en Ellen door meningsverschillen over de manier waarop zij hun zoon Edson behandelden.
 - James nam een zeer strenge houding aan, een vorm van “streng optreden” (*tough love*), en weigerde Edson te helpen wanneer hij de gevolgen droeg van zijn onverantwoorde uitgaven.
 - Ellen koos daarentegen voor een zachtere, meer toegeeflijke en verzoenende houding, wat tot onenigheid met James leidde en hem soms woedend maakte.

Relatieproblemen

- Problemen veroorzaakt door de verslechtering van James' gezondheid.
- James onderging uiteindelijk een volledige verandering van karakter en persoonlijkheid.
- «Ik zal dit oude hoofd gebruiken dat God mij heeft gegeven, totdat Hij mij toont dat ik ongelijk heb. Jouw hoofd past niet op mijn schouders. Houd het waar het hoort, en ik zal proberen God te eren door het mijne te gebruiken. Ik hoor graag van je, maar verspil je kostbare tijd en energie niet aan mij de les te lezen over zaken die slechts meningen zijn»

(Brief 66, 16 mei 1876).

Weduwschap en eenzaamheid

- James stierf op 6 augustus 1881 op 60-jarige leeftijd.
- Dit was een “vreselijke” schok voor Ellen White.
Zij schreef in haar dagboek:
 - «De schok die de dood van mijn man, zo plotseling en zo onverwacht, veroorzaakte, trof mij met volle kracht. In mijn zwakke toestand had ik al mijn krachten verzameld om tot het einde aan zijn zijde te blijven. Maar toen ik zijn ogen zag sluiten in de dood, begaf mijn uitgeputte lichaam het en stortte ik in. Gedurende een tijd leek ik te schommelen tussen leven en dood. De vlam van het leven brandde zo zwak dat een ademtocht haar had kunnen doven. 's Nachts verzwakte mijn pols en werd mijn ademhaling steeds zwakker, alsof zij elk moment kon stoppen. Alleen dankzij Gods zegen en de zorg en voortdurende waakzaamheid van de arts en de verpleegkundigen is mijn leven gespaard gebleven» (LS, 252.2)

Weduwschap en eenzaamheid

«Mijn fysieke kracht was door de klap vernietigd, Maar **de kracht van goddelijke genade heeft mij in mijn grote rouw gevoed**. Toen ik mijn man zijn laatste adem zag uitblazen, **voelde ik dat Jezus mij dierbaarder was dan ooit tevoren in mijn leven**. Toen ik naast mijn eerstgeborene stond en zijn ogen sloot in de dood, **kon ik zeggen**: « De Heer heeft gegeven, en de Heer heeft genomen; de naam van de Heer zij geprezen. » En toen voelde ik dat ik troost had in Jezus. En toen mijn jongste kind uit mijn armen werd gerukt en ik zijn kleine hoofdje op het kussen naast me niet kon zien, **kon ik zeggen**: « De Heer heeft gegeven, en de Heer heeft genomen; de naam van de Heer zij geprezen. » En toen degene op wiens diepe genegenheid ik had geleund, met wie ik vijfendertig jaar had samengewerkt, van me werd weggenomen, **kon ik mijn handen over zijn ogen leggen en zeggen**:

«Ik vertrouw mijn schat aan jou toe tot de ochtend van de opstanding. »

(LS, 252.4)

Weduwschap en eenzaamheid

- « Toen ik hem zag sterven en de vele vrienden zag die mij hun medeleven betuigden, dacht ik: wat een contrast met de dood van Jezus aan het kruis. Wat een contrast! In het uur van Zijn lijden werd Hij bespot, beledigd en gehoond. **Maar Hij is gestorven en door het graf gegaan om het te verlichten, zodat wij zelfs in het aangezicht van de dood vreugde en hoop kunnen hebben.** Zodat wij, wanneer wij onze geliefden toevertrouwen aan de aarde om in Jezus te rusten, kunnen zeggen: “Wij zullen hen terugzien”.». (LS, 252.4)

Weduwschap en eenzaamheid

- James overleed op 6 augustus 1881, op 60-jarige leeftijd. Zij waren 35 jaar getrouwd geweest.
 - « Ik mis vader steeds meer. Ik voel zijn afwezigheid hier, in de bergen, bijzonder sterk. Het is zo anders om in de bergen te zijn met mijn man dan zonder hem. Ik ben ervan overtuigd dat mijn leven zo nauw met dat van mijn man verbonden was dat het voor mij bijna onmogelijk is om zonder hem nog enige betekenis te hebben. » (Brief 17, 12 september 1881, par. 2).
 - « Ik mis zijn medeleven, zijn gebeden en zijn tranen, zo ontzettend, zo ontzettend. Niemand kan dat beter begrijpen dan ik. Maar mijn werk moet worden voortgezet. » (Ms 227, 1902, par. 5; geciteerd in 3SM 67).

Weduwschap en eenzaamheid

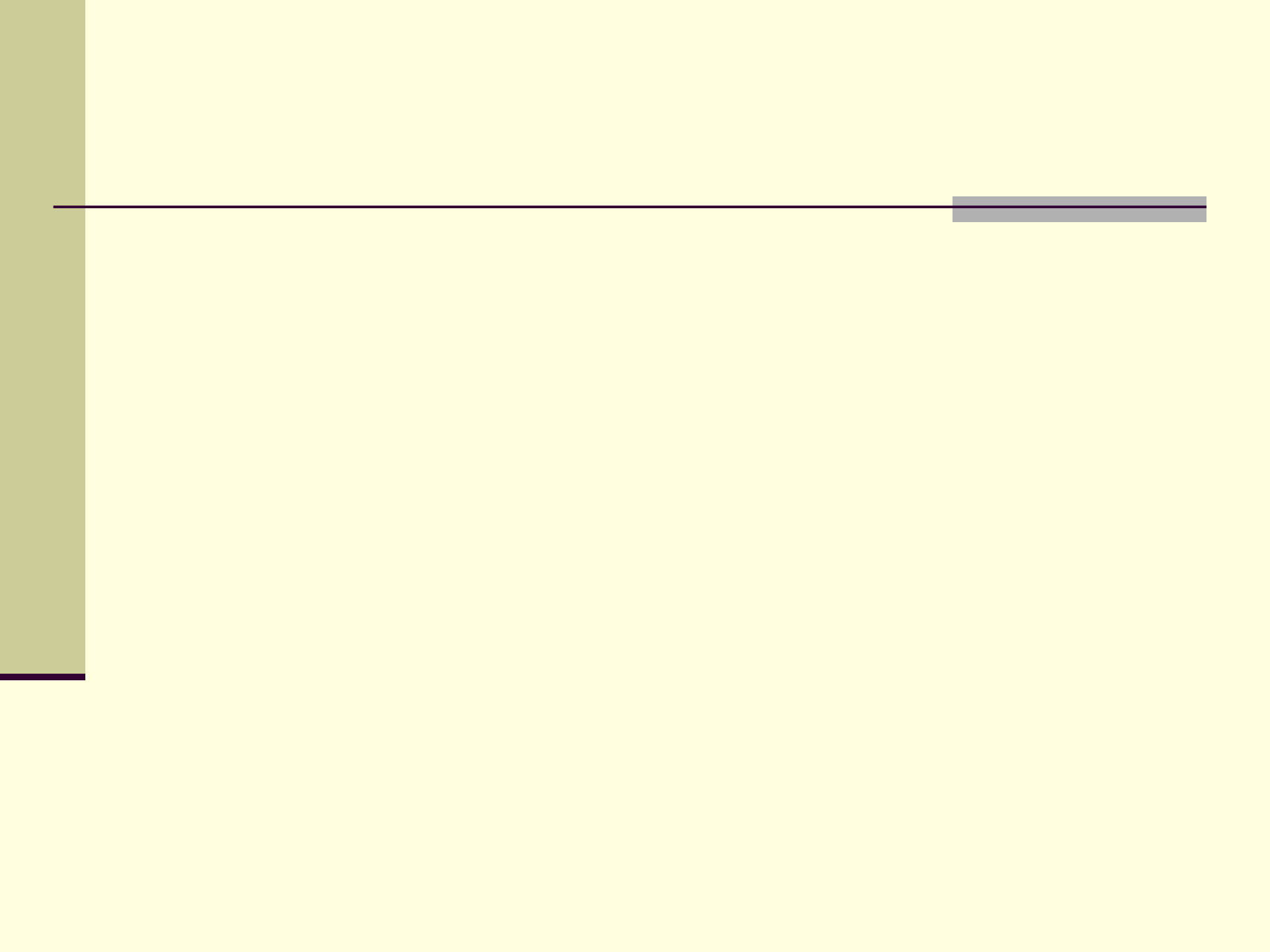
- Na de dood van mijn man was ik gedurende een jaar *zo diep bedroefd* dat ik dacht dat de Heer mij misschien in vrede in mijn graf zou laten rusten. Nacht na nacht verkeerde ik in een *groot verdriet*. Op een nacht ontving ik een bijzonder antwoord op mijn gebed. Dit gebeurde nadat Gods genezende kracht mij had aangeraakt in Healdsburg. Op dat moment richtte de Heer mij op en gaf Hij mij bijzonder licht, en sindsdien heb ik mij nooit meer zo innerlijk verzoend gevoeld. Mij werd uitgelegd dat de Heer mij in Zijn barmhartigheid had opgericht *omdat Hij een speciale taak voor mij had*. Mij werd verzekerd dat ik onder Gods bijzondere bescherming en zorg zou staan. De Heer had mij gespaard en mij gered van wat mijn levenskrachten zeker ondermijnde (*sapping*). »

(à George I. Butler, Letter 348, 1906, par. 15)

Hertrouwen?

- « Gedurende eenentwintig jaar, sinds ik mijn man heb verloren, heb ik nooit overwogen om opnieuw te trouwen. Waarom? Niet omdat God mij dit verbod. Nee. Maar omdat het voor mij beter was alleen te blijven, zodat niemand met mij zou hoeven lijden bij de vervulling van de taak die God mij had toevertrouwd. En niemand zou het recht hebben mij op welke manier dan ook te beïnvloeden in de uitoefening van mijn verantwoordelijkheid en mijn werk, dat bestaat uit getuigen, bemoedigen en terechtwijzen. »

(Ms. 227, 1902, par. 4; cited in 3SM 66, 67)

Moeder van vier zonen

- James en Ellen kregen vier kinderen, allemaal jongens:
 - Henry Nichols, (26 augustus 1847 – 08 december 1863)
 - James Edson, bekend als Edson, (28 juli 1849 – 3 juni 1928)
 - William Clarence, bekend als "W.C." of "Willie", (29 août 1854 – 01 Septembre 1937)
 - John Herbert, (20 september 1860 – 14 december 1860)

Moeder van vier zonen

- Henry Nichols White (1847-1863)
- Hij bracht een groot deel van zijn jeugd door bij de familie Stockbridge Howland.
- «Lieve zanger»
- Overleed voortijdig op 16-jarige leeftijd. Hij had een verkoudheid opgelopen die overging in longontsteking.

«De foto van Henry N. White genomen
toen hij drie of vier jaar oud was.
Zorgvuldig te bewaren.
Getekend door Ellen G. White»

Moeder van vier zonen

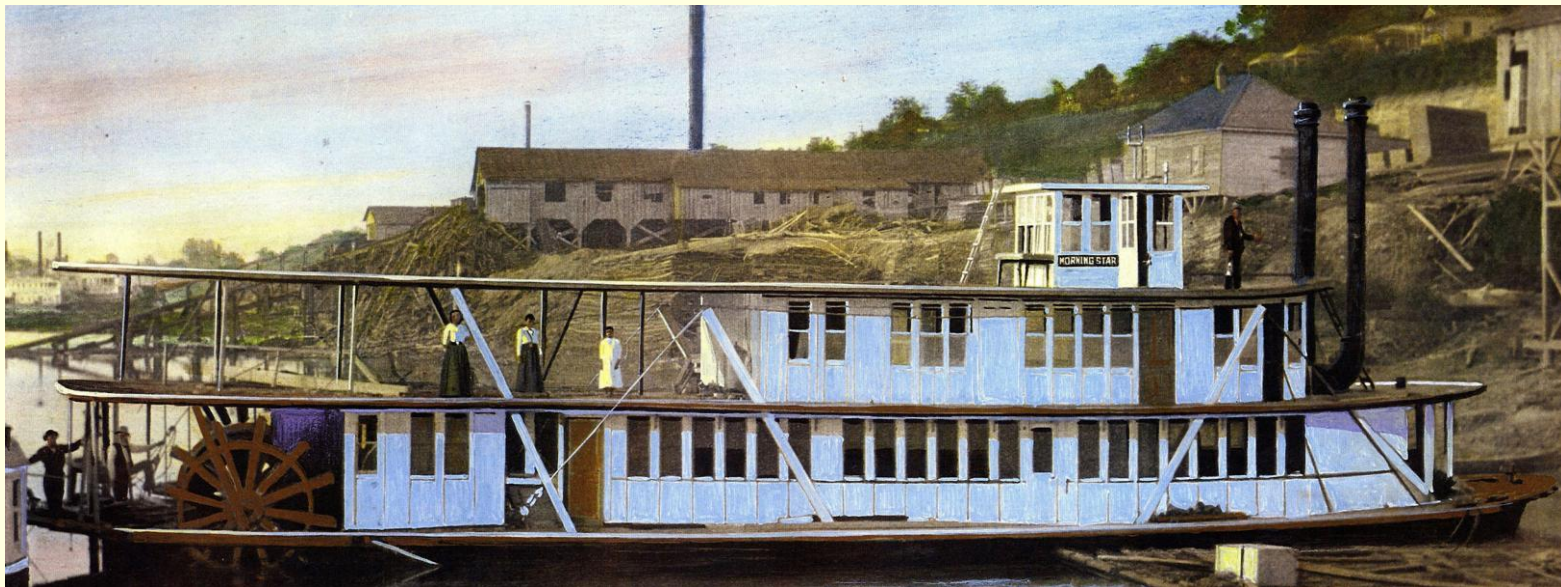
- James Edson White (1849-1928)
- Bekend onder zijn tweede naam (om hem van zijn vader te onderscheiden)
- Getrouwd met Emma McDearmon; kreeg geen kinderen!
- Hij distantieerde zich ongeveer twintig jaar van zijn ouders en de kerk
- Op 44-jarige leeftijd onderging hij een spirituele verandering
- Missionaris bij voormalige Afro-Amerikaanse slaven in het zuiden van de Verenigde Staten (vaak met gevaar voor eigen leven, vanwege het geweld van boze plantage-eigenaren).

Edson & Emma White

De « Morning Star »

- 10 maart 1894 : begin van de bouw van de stoomboot *Morning Star*.
- Juli 1894 : tewaterlating van de *Morning Star* in Chicago, op de Mississippi.
- Zomer 1895: James Edson White opent de eerste confessionele school voor Afro-Amerikanen aan boord van de *Morning Star*, in Vicksburg, Mississippi.

THE GOSPEL HERALD

TOWARD GOOD WILL AND PEACE TO THE MANKIND

VOL. I.

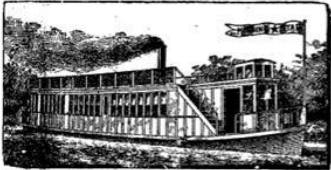
YAZOO CITY, MISS., MAY, 1898.

NO. 1.

THE "MORNING STAR."

MARCH 10, 1894, the work of building the southern missionary steamer, "Morning Star," was begun at Allegan, Michigan, on the banks of the Kalamazoo River.

In July she was completed, and the

falling waters compelled her to run down to Douglass, a harbor of Lake Michigan. In August she crossed Lake Michigan to Chicago. From this point she passed down the Illinois and Michigan Canal to LaSalle, thence down the Illinois river to the Mississippi, and down this river to the city of Vicksburg, which she reached Jan. 10, 1895.

Connected with the steamer was a company of young men who canvassed the principle cities on the route for the "Gospel Primer," which accounts for the long time taken to reach the field of work.

When first built the "Morning Star" had but one cabin deck, as shown in the first picture. She was seventy-two feet long over all, with a hull twelve feet wide on the bottom.

During the first year in the field she was owned by W. O. Palmer and J. E. White. At the end of the first season W. O. Palmer was called to fill an important position in another branch of the work, and his interest was pur-

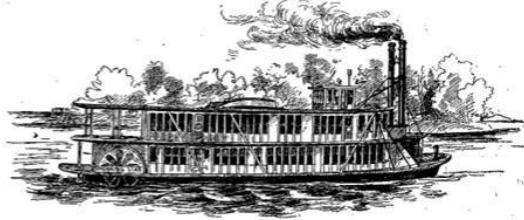
chased by his partner, J. E. White, who thus became sole owner.

Not being considered suitable for the work to be done, she was rebuilt the following winter, being lengthened to 105 feet over all, with a width of hull of nineteen feet on the bottom.

An upper cabin was built as shown in the second engraving, and a pilot house eight and one-half feet square placed on the hurricane deck.

A brief description of the interior of the boat may be of interest. On the lower deck, beginning at the bow, comes first the boiler room, with an upright, submerged flue, steel marine boiler, fifty inches in diameter and nearly ten feet high, which is allowed 200 pounds steam pressure by the government inspectors.

Back of the boiler room comes a room 12x16 feet. This was once used as the main cabin of the boat, but is

now the type setting room of the GOSPEL HERALD.

Back of this is the press room. In this room are two steam power presses. One is an 8x12 Challenge Gordon press, which has been on the boat for two years, and has done good service

in printing announcements of meetings, lesson leaves for Bible and school work, etc. The other is a large Chandler and Price Gordon, on which the GOSPEL HERALD is printed, four pages at an impression. These presses will be run by a six-horse power auxiliary engine.

Back of this come three commodious and well appointed staterooms, occupied by the missionary workers who accompany the boat. Next come a dining room 9x12 feet, and a kitchen 7½x15 feet.

In the stern of the boat are the bath room, store room, and engine room.

On the upper deck, again beginning at the bow, the study of the owner comes first. This is a room about 9x10 feet, with nine windows and two outside doors, fitted up with study desk, book shelves, etc. Next come the cabin, 12x12 feet, stateroom 7½x12 feet, and bath room of the owner.

Back of these is the business office

of the boat, 10x12 feet. This is also the photographers' room, opening out of which is a small but well appointed dark room for developing photographs of scenery and making stereopticon slides.

Next comes the new main cabin of

Dit is het eerste nummer van *The Gospel Herald*, dat de activiteiten van scholen en kerken in de Mississippi Delta in Yazoo documenteert.

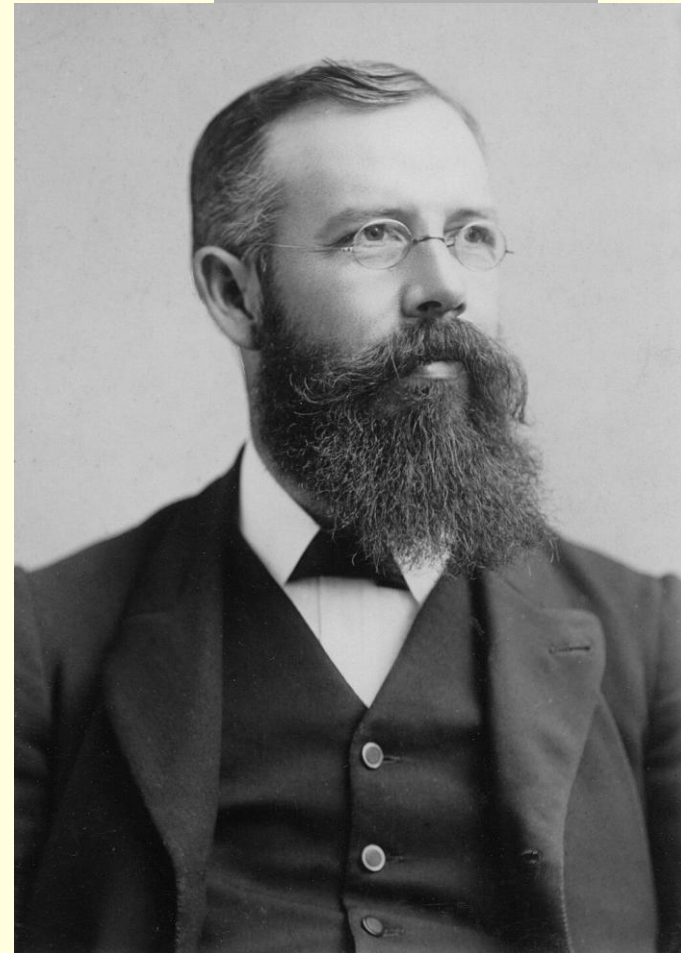
<https://documents.adventistarchives.org/Periodicals/GH/GH18980501-V01-01.pdf>

Zijn missionaire werk onder de zwarten in het zuiden van de VS

- <https://www.adventistfaith.com/media/recorder/the-crisis-of-the-nineties>
- <https://spectrummagazine.org/news/thomas-murphy-deep-south-and-flow-diasporas/>
- <https://documents.adventistarchives.org/Books/MTBA1971.pdf>
- <https://www.youtube.com/watch?v=2DYfORJZvtI>
- <https://lineagejourney.com/read/edson-white-his-conversion-and-work/>

Moeder van vier zonen

- William Clarence White (1854-1937; liefdevol “Willie” genoemd)
- Twee echtgenotes:
 - Mary Kelsey (1876-1890 [tuberculose]): 2 dochters
 - Ethel May Lacey (1895-1937):
- Na de dood van zijn vader diende hij als raadgever, bedrijfsleider en reisgenoot van zijn moeder – een taak waartoe God hem op bijzondere wijze had geroepen.

Portret van William
C. White op 14-
jarige leeftijd

Mary White kreeg tuberculose terwijl ze als redacteur werkte in Basel, Zwitserland, en overleed in 1890 op 33-jarige leeftijd in de Verenigde Staten.

The WHITE FAMILY TREE

1821
1881

JAMES SPRINGER WHITE

ELLEN GOULD HARMON

1827
1915

HENRY NICHOLS
1847-1863

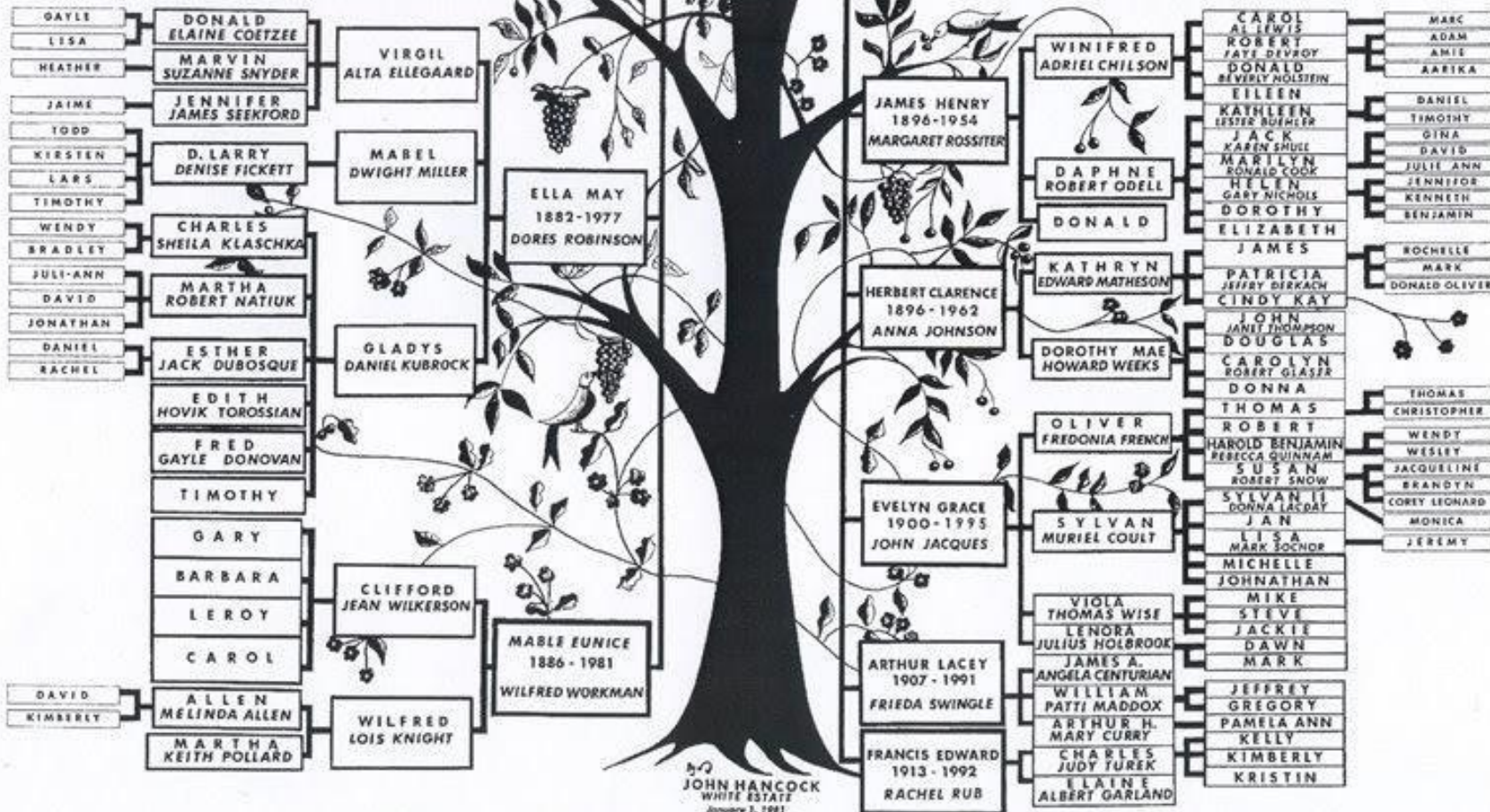
JAMES EDSON
1849-1928
EMMA L. MacDEARMAN
REBECCA BURRILL

WILLIAM CLARENCE
1854-1937
MARY KELSEY
ETHEL MAY LACEY

JOHN HERBERT
Sept. 20 - Dec. 14, 1860

W. C. WHITE • MARY KELSEY
FIRST FAMILY

W. C. WHITE • ETHEL MAY LACEY
SECOND FAMILY

JOHN HANCOCK
WHITE ESTATE
January 1, 1981
Updated April, 1996

Moeder van vier zonen

- John Herbert White (1860)
- Overleden op de leeftijd van twee en een halve maand, als gevolg van erysipelas (ook medisch bekend als “Sint-Antoniusvuur”)

Ellen White, 33, herinnerde zich de hartverscheurende ervaring:

«Mijn dierbare baby heeft veel geleden. Vierentwintig dagen en nachten hebben wij vol bezorgdheid over hem gewaakt. Wij hebben alle mogelijke middelen gebruikt voor zijn herstel en zijn toestand oprecht aan de Heer voorgelegd. Soms kon ik mijn gevoelens niet beheersen wanneer ik zijn lijden zag. Ik heb een groot deel van mijn tijd doorgebracht met huilen en met nederige gebeden tot God.»

Spiritual Gifts, vol. 2, p. 296

■ Ze beschreef de laatste uren van het kind:

- "De toestand van mijn baby verslechterde. Ik luisterde naar zijn moeizame ademhaling en voelde zijn pols, zonder hartslag. Ik wist dat hij moest sterven. Het was een uur van diepe angst voor mij. De ijsskoude hand van de dood rustte al op hem. Wij volgden zijn zwakke ademhaling, totdat die stopte, en waren dankbaar dat zijn lijden voorbij was. Toen mijn kind stervende was, kon ik niet huilen. Tijdens de begrafenis viel ik flauw. Mijn hart deed pijn alsof het zou breken, maar ik kon geen traan laten. Na onze terugkeer van de begrafenis leek mijn huis leeg en stil. Ik voelde mij verzoend met Gods wil, maar moedeloosheid en somberheid maakten zich van mij meester."

Moeder van vier zonen

- Familie White in 1865.

Moeder van vier zonen

Voor Ellen White hadden haar kinderen absolute prioriteit. De aantekeningen in haar dagboek, haar brieven aan anderen en aan haar zonen getuigen allemaal van haar voortdurende zorg voor hen, vooral wat betreft hun geestelijke groei. Zij nam hun tekortkomingen even ernstig als haar eigen. Na een moeilijke ontmoeting met de jonge Edson schreef zij in haar dagboek:

«Ik had een gesprek met Edson. Ik voelde mij buitengewoon ontdaan en had de indruk dat dit gesprek niet met wijsheid was gevoerd.»

Manuscript 12, 1868.

Moeder van vier zonen

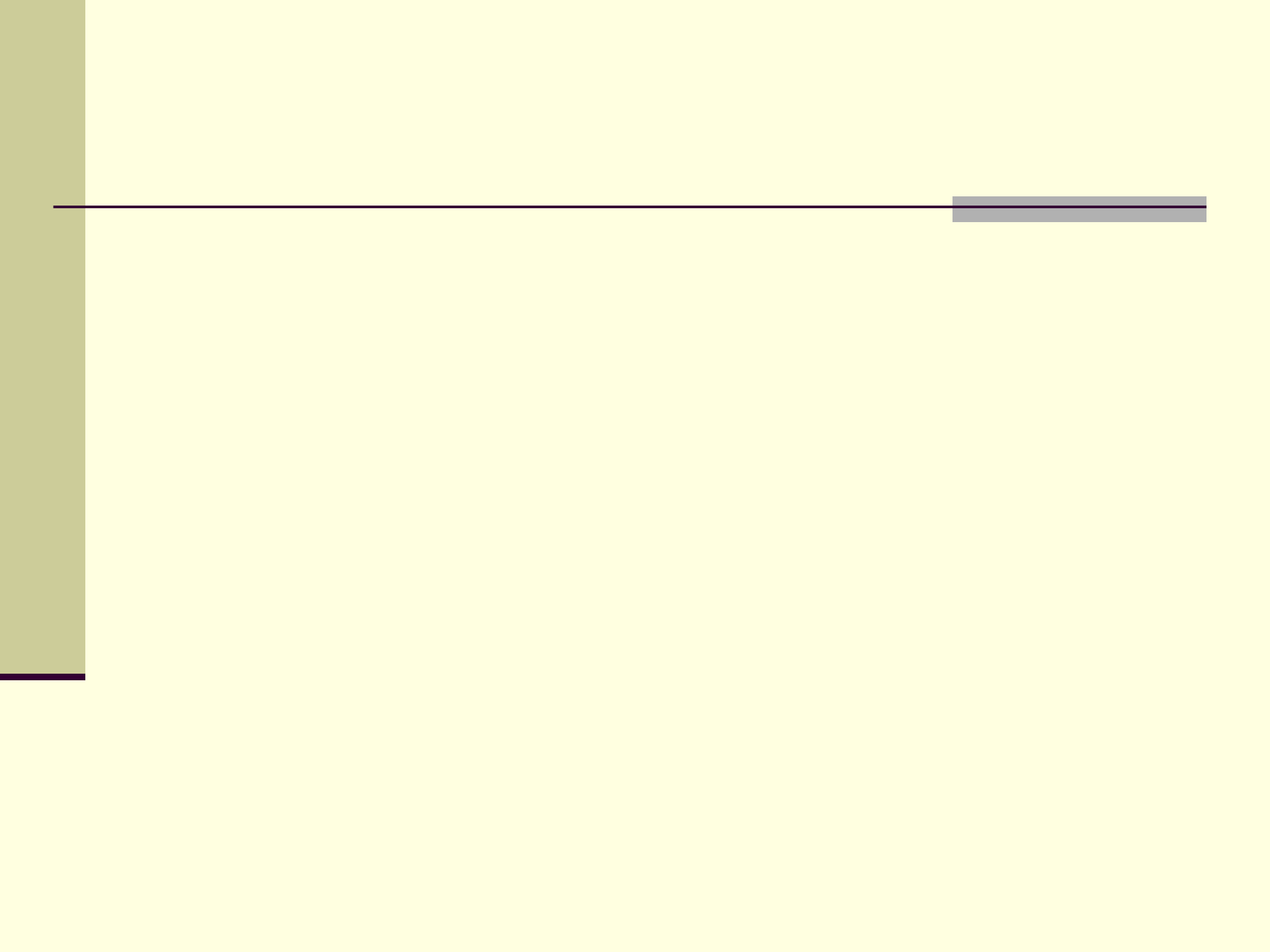
«Sommige moeders zeggen: “Oh, mijn kinderen ergeren mij wanneer ze mij proberen te helpen.” De mijne deden hetzelfde, maar denkt u dat ik hun dat heb gezegd? Moedig uw kinderen aan. Onderwijs hen, regel na regel, voorschrift na voorschrift. Dat is beter dan romans lezen, bezoeken afleggen of de modes van de wereld volgen.»

Christelijk Huis (*Foyer Chrétien*), p. 278.3.

Moeder van vier zonen

- Zoals de geschriften van het paar laten zien, was het nooit gemakkelijk voor hen om hun kinderen aan anderen toe te vertrouwen, zodat ze zich konden wijden aan hun rondreizende bediening van prediken en bezoeken.
- Ellen zei over een van de vele moeilijkheden en offers die met hun missie gepaard gaan,
 - «Het grootste offer dat ik in mijn werk moest brengen, was mijn kinderen aan anderen toevertrouwen. »

(E. G. White, *Testimonies*, 1:101; cf. 1:87, 581)

Een “normale” dag bij de familie White

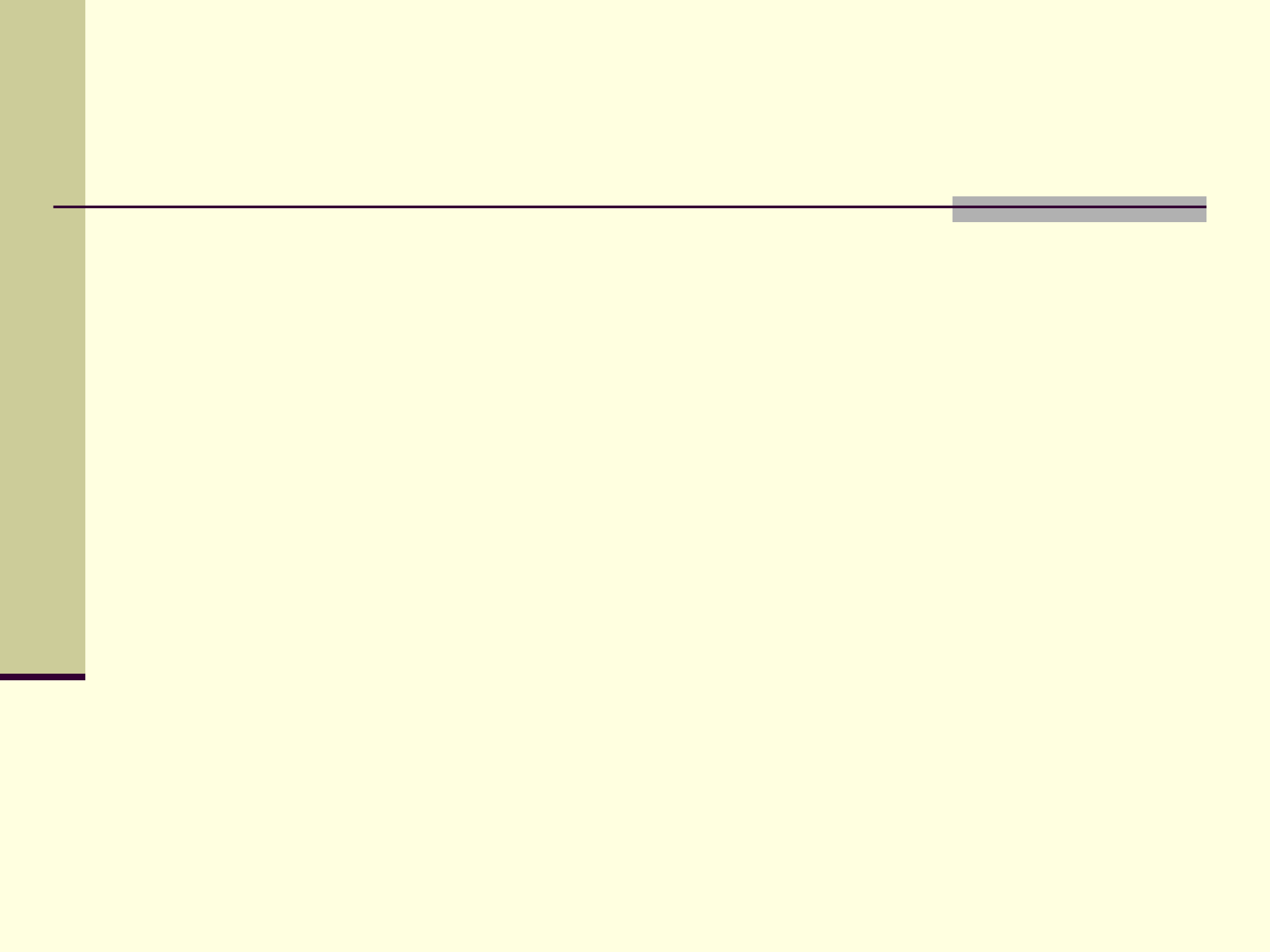
- Ondanks haar zeer actieve leven – met toespraken, reizen en schrijven – leidde Ellen White ook een bijzonder druk gezinsleven.
- Zij had doorgaans meer inwonenden dan leden van haar directe familie.
- Een aantekening uit haar dagboek van 28 januari 1868, geschreven in hun woning in Greenville, Michigan, is typerend:

Een “normale” dag bij de familie White

- Ondanks haar zeer actieve leven – met toespraken, reizen en schrijven – leidde Ellen White ook een bijzonder druk gezinsleven. Zij had doorgaans meer inwonenden dan leden van haar directe familie. Een aantekening uit haar dagboek van 28 januari 1868, geschreven in hun woning in Greenville, Michigan, is typerend:

Een “normale” dag bij de familie White

- «Broeder [J. O.] Corliss [een jonge bekeerling] hielp mij bij het klaarmaken van het ontbijt. Alles wat we aanraakten was bevroren. Alles in onze kelder was bevroren. We bereidden bevroren rapen en aardappelen. Na het gebed ging broeder Corliss naar het bos nabij Thomas Wilson om hout te halen. James ging, samen met broeder [J. N.] Andrews, naar Orléans, met de bedoeling terug te keren voor het middagmaal.
- Ik heb acht bakplaten met koeken gebakken, de kamers geveegd, de vaat gedaan en Willie [13 jaar] geholpen om sneeuw in de ketel te doen, waarvoor vele emmers nodig waren. Wij hebben geen put en geen regenbak. Ik heb mijn kledingkast opgeruimd. Ik voelde mij moe en rustte enkele minuten. Daarna bereidde ik het middagmaal voor Willie en mij. Net toen wij klaar waren, kwamen mijn man en broeder Andrews binnen. Zij hadden niet gegeten. Ik begon opnieuw te koken en maakte snel iets voor hen klaar. Zo bracht ik bijna de hele dag door, zonder één regel te schrijven. Dat maakt mij verdrietig. Ik ben uiterst vermoeid. Ik heb hoofdpijn. »
(Ms 12, 1868, par. 38)

Enkele kleine “pleziertjes” in het leven van Ellen White

Haar kleine “pleziertjes”!

1. Tuinieren

- Ellen White was een «gepassioneerde tuinierster, niet alleen om haar gezin te voorzien van groenten en fruit, maar ook om haar huis te verfraaien met verse bloemen.»

(Herbert Douglass, *Messenger of the Lord*, 1998, p. 103.3)

-
- In het voorjaar van 1859, in Battle Creek, was Ellen G. White, moeder van drie kinderen en 31 jaar oud, bijzonder druk. Hieronder enkele fragmenten uit haar dagboek aan het begin van die lente.
 - Op 24 maart, een koude en winderige dag, schreef ze in haar dagboek: "Ik stond vroeg op. Ik hielp mijn man en broeder Richard [Godsmark] om een aalbessenstruik uit te trekken en in onze tuin te planten."
 - Het weer was milder op 30 maart en zij "plantte de frambozenstruiken. Ik ging naar de familie Manchester om aardbeiplanten te kopen. Ik kocht enkele aalbessenstruiken... Ik heb drie brieven verstuurd."
 - De volgende dag plantte ze "een perceel aardbeien"
(Ms 5, 1859, paragrafen 84, 90-92)

-
- op 11 april schreef zij: «Ik heb het grootste deel van de dag een tuin voor mijn kinderen aangelegd. Ik wil hun huis zo aangenaam mogelijk maken, zodat het de meest aangename plek voor hen is.»
 - op 12 april, «Ik bleef voor de tuin zorgen. Ik ging naar het huis van zuster Benedict om wat planten te kopen. Mijn hart is gevuld met mededogen voor hen. »

(Ms 6, 1859, par. 12, 13)

Haar kleine “pleziertjes”!

- Op 10 februari 1896 (op bijna 70-jarige leeftijd) schreef ze in haar dagboek:
 - «Ik stond op om halfvijf 's morgens. Om vijf uur was ik al aan het werk, de grond aan het ompspitten en mijn bloemen aan het verzorgen. Ik werkte een uur alleen, daarna kwamen Edith Ward en Ella May White erbij en plantten we onze bloemen. Daarna plantten we achtentwintig tomatenplanten, toen de bel luidde voor het ochtendgebed en het ontbijt. Ik denk niet dat deze stevige inspanning mij heeft geschaad; integendeel, ik voel mij beter nadat dit werk was gedaan. » (MS 62, 1896, par. 4)

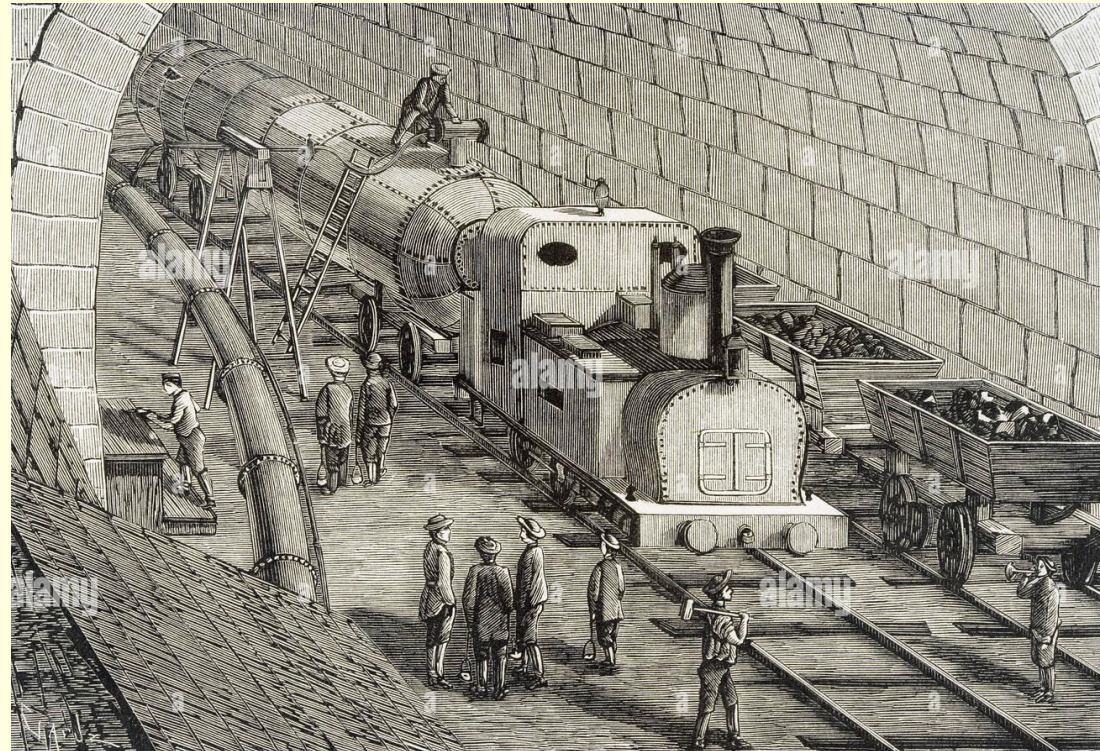
Haar kleine “pleziertjes”!

2. Ellen White hield ook van *breien*.

Haar kleine “pleziertjes”!

3. Ellen White reisde graag op verschillende manieren.

- Meestal reisde ze per trein

In haar latere jaren werd het rijden met haar “koets” een belangrijk onderdeel van het leven van Ellen White.

Ellen G. White en Sara McEnterfer klaar voor een rit met de koets.
Foto met vriendelijke toestemming van het Adventistisch Onderzoekscentrum.

Haar kleine “pleziertjes”!

- Ellen White gebruikte ook een slee als vervoermiddel, onder moeilijke omstandigheden.
- «In die tijd ontvingen wij een bijzondere uitnodiging om een conferentie bij te wonen in Waterbury, Vermont. Wij besloten te gaan, maar lieten onze paarden achter bij de broeders R. en A., zodat zij de broeders in Canada en het noorden van Vermont konden bezoeken, terwijl wij met de wagen naar Boston en New Ipswich, New Hampshire, reisden. Daarna legden wij vijftwintig kilometer af om broeder S. te bezoeken, die verblind was door het spiritisme. Wij wilden graag dat hij de conferentie in Waterbury zou bijwonen. Maar hij had geen paard. Om hem te helpen, zeiden wij dat, als hij een paard kon regelen, wij hem met de slee zouden vergezellen en hem ons geld voor de reis per wagen zouden geven, ongeveer vijf dollar. Hij aarzelde sterk om dit aan te nemen, maar zei uiteindelijk: “Als het uw plicht is mij dit geld te geven, zal ik gaan.” Het kostte ons bijna drie dagen om Waterbury te bereiken. Wij waren met drie personen in een open slee, zonder bizonhuiden of zelfs maar dekens om ons tegen de kou te beschermen, en wij hebben veel geleden.» (LS80, 278.2)

«Vroeg in de ochtend namen broeder Ings, zijn vrouw en ik de trein naar Tramelan... In Bazel hadden we een zware sneeuwstorm gehad, maar dichterbij de bergen lag er nog veel meer sneeuw. We reisden langzaam... We wachtten enige tijd aan het station om vervoer te vinden. Uiteindelijk kwam de zoon van broeder Roth ons met een slee ophalen, en zo maakten we onze eerste sleerit in jaren. Het weer was vrij zacht. We werden hartelijk ontvangen door de familie Roth, die er alles aan deed om ons op ons gemak te stellen.»

(Ms 72, 1886, par. 1)

Robert Kiener (1866-1945) Couple & Calf in Horse Sleigh Oil Painting Switzerland

Haar kleine “pleziertjes”!

- In 1876, terwijl ze in San Francisco was, maakte ze gebruik van een cruise op een zeilboot van broeder Chittenden:
 - «De golven waren hoog en wij werden op indrukwekkende wijze op en neer geslingerd. Ik was diep onder de indruk, maar vond geen woorden om te spreken. Het was groots. De opspattende golven die ons bereikten. De waakzame kapitein die zijn bevelen gaf, de handen klaar om te gehoorzamen. De wind blies krachtig, en ik heb in mijn hele leven zelden zo genoten. »
 - « [...] Oh, hoe diep heeft dit tafereel mij geraakt! ... Alles leek zo groots op deze oceaan, met zulke hoge golven. De majesteit van God en Zijn werken vulden mijn gedachten. Hij houdt de winden in Zijn hand, Hij beheerst de wateren. Wij waren slechts eindige wezens, niet meer dan stofdeeltjes op de uitgestrekte, diepe wateren van de Stille Oceaan. Maar engelen uit de hemel werden vanuit Zijn heerlijkheid gezonden om dit kleine zeilschip, dat op de golven slingerde, te beschermen. Oh, de wonderbare werken van God! Zij gaan ons begrip ver te boven. Met één blik overziet Hij de hoogste hemelen en het hart van de zee.»

(Letter 5, 1876, par. 9, 10)

In 1913 werd ze voor het eerst meegenomen voor een **autorit** door haar tweelingkleinzonen Henry en Herbert. Ze merkte op: «Gisteren heb ik mijn eerste rit gemaakt. Het is het gemakkelijkste voertuig waarin ik ooit heb gereden. » (Letter 11, 1913, par. 6)

Haar kleine “pleziertjes”!

Ellen hield van buitenactiviteiten en/of het observeren van de natuur.

- Tijdens een bezoek aan Colorado schreef ze:
 - «De heer Walling bracht ons steeds hoger, hoger, hoger de bergen in. Soms vreesden wij dat wij de top nooit zouden bereiken. Wij hadden een adembenemend uitzicht over de streek. De hoogte was duizelingwekkend, en beneden ons lag een angstaanjagende rotsachtige afgrond. Als de paarden één stap opzij hadden gezet, zouden wij honderden meters naar beneden zijn gestort. Wij genoten van een prachtig uitzicht op de bergen. Ze omringden ons aan alle kanten. Wij konden de hoge bergen, bedekt met grote sneeuwvelden, duidelijk zien...
 - et berglandschap van Colorado kan niet zo worden beschreven dat de verbeelding zich er een volledig en juist beeld van kan vormen. Het is wonderlijk. Het is indrukwekkend. Het uitzicht op de grote, oude bergen — sommige kaal, andere met bomen bedekt — vervult de geest spontaan met verwondering. Een diep gevoel van eerbied stemt de ziel tot nederigheid, terwijl de verbeelding iets van de kracht van het oneindige probeert te vatten. Voor niets ter wereld zou ik het voorrecht willen missen om het berglandschap van Colorado te aanschouwen.»

(Brief 12, 1872, par. 5, 6)

Haar kleine “pleziertjes”!

Tijdens een reis naar Tramelan, Zwitserland,
schreef ze:

- «Vroeg in de ochtend namen broeder Ings, zijn vrouw en ik de trein naar Tramelan. We wachtten een uur in Tavannes, waarna we met een “dummy” (kettingtrein) naar Tramelan werden gebracht. In Basel hadden we een zware sneeuwstorm meegemaakt, maar naarmate we de bergen naderden, lag er nog meer sneeuw. We reisden langzaam, en de bomen waren prachtig, bedekt met zuivere, verse sneeuw. Sommige bomen waren door de wind omvergeblazen, een andere was ontworteld. **Ik denk niet dat ik ooit iets mooiers heb gezien:** die grote groenblijvende bomen, met hun takken zwaar van de sneeuw. Het was een uitzonderlijk mooi tafereel. Zo’n indrukwekkend schouwspel hadden we al vele jaren niet meer gezien. Mijn gedachten gingen terug naar mijn jeugd, in mijn geboortestaat, waar ik door de dennenbossen trok en mij verwonderde over de schoonheid van het landschap. Toch had ik in lange tijd niets gezien dat zo sterk aan die herinneringen deed denken als dit tafereel van die ochtend. Dertig jaar geleden waren zulke winterse taferelen heel gewoon in de staat Maine. » (Ms 72, 1886, par. 1)

Haar kleine “pleziertjes”!

Ellen White hield ervan anderen te helpen.

- Op 3 augustus 1885 schreef ze in haar dagboek:
 - «k kon afgelopen nacht niet slapen. Ik voelde het gewicht van de last die op de mensen rustte. Vanmorgen ben ik moe door het gebrek aan rust. »
(Ms 16a, 1885, par. 30)

Haar kleine “pleziertjes”!

- In de jaren 1890 onderging Australië - en het grootste deel van de wereld - een economische depressie. Ellen White heeft persoonlijk veel mensen geholpen:
 - "Terwijl ik in Cooranbong [Australië] was, probeerde ik een voorbeeld te geven aan hoe behoeftigen geholpen moeten worden. Ik probeerde te werken op de manier die de Heer voor mij heeft uitgestippeld".
 - "Er waren hier veel mensen die arm en behoeftig waren. Mannen die probeerden de Heer te dienen en Zijn geboden te houden, konden hun gezinnen niet voeden, en smeekten ons om hen iets te geven om te doen. We namen ze in dienst en ze aten aan onze tafel. We gaven ze een fatsoenlijk loon totdat hun gezinnen gevoed en comfortabel gekleed waren. Daarna lieten we hen gaan om elders werk te zoeken. »

Brief 105, 1902; Brief 33, 1897

Haar kleine “pleziertjes”!

- Ellen White hield ervan **anderen te helpen**.
 - "Gisteravond hadden wij bij ons thuis een bijeenkomst van de Dorcasvereniging. Vijf van mijn medewerksters, die mij helpen bij het voorbereiden van mijn artikelen voor de tijdschriften en die koken en naaien, bleven tot middernacht zitten om kleding te knippen. Zij maakten drie paar broeken voor de kinderen van een gezin. Twee naaimachines bleven werken tot middernacht. Ik denk dat er gisterenavond geen gelukkigere werkers waren dan deze meisjes. Wij maakten een pakket met kleding voor dit gezin en dachten dat dit ongeveer het meeste was wat wij konden doen. Er zijn echter nog andere gezinnen die geholpen moeten worden. Zo is het geweest sinds wij in dit land zijn aangekomen. Wij zullen zeker gehoor geven aan de oproep om een kist met kleding naar deze behoeftigen te sturen. Ik vertel u dit eenvoudigweg zodat u weet dat wij omringd zijn door armoede".

Letter 113, 1897

Haar kleine “pleziertjes”!

- Ellen White was een **opgewekte persoon**, en geen strenge of ongelukkige persoon.
- Wanneer u “zich rond de tafel verzamelt om deel te nemen aan Gods kostbare gaven, maak er dan een moment van vreugde van. Maak er geen plechtige, ernstige gelegenheid van, alsof u rond een kist staat, maar laat het een samenzijn zijn waarbij elk gezicht straalt van blijdschap en geluk, en waarbij alleen opgewekte woorden worden gesproken”. Brief 19, 1886.

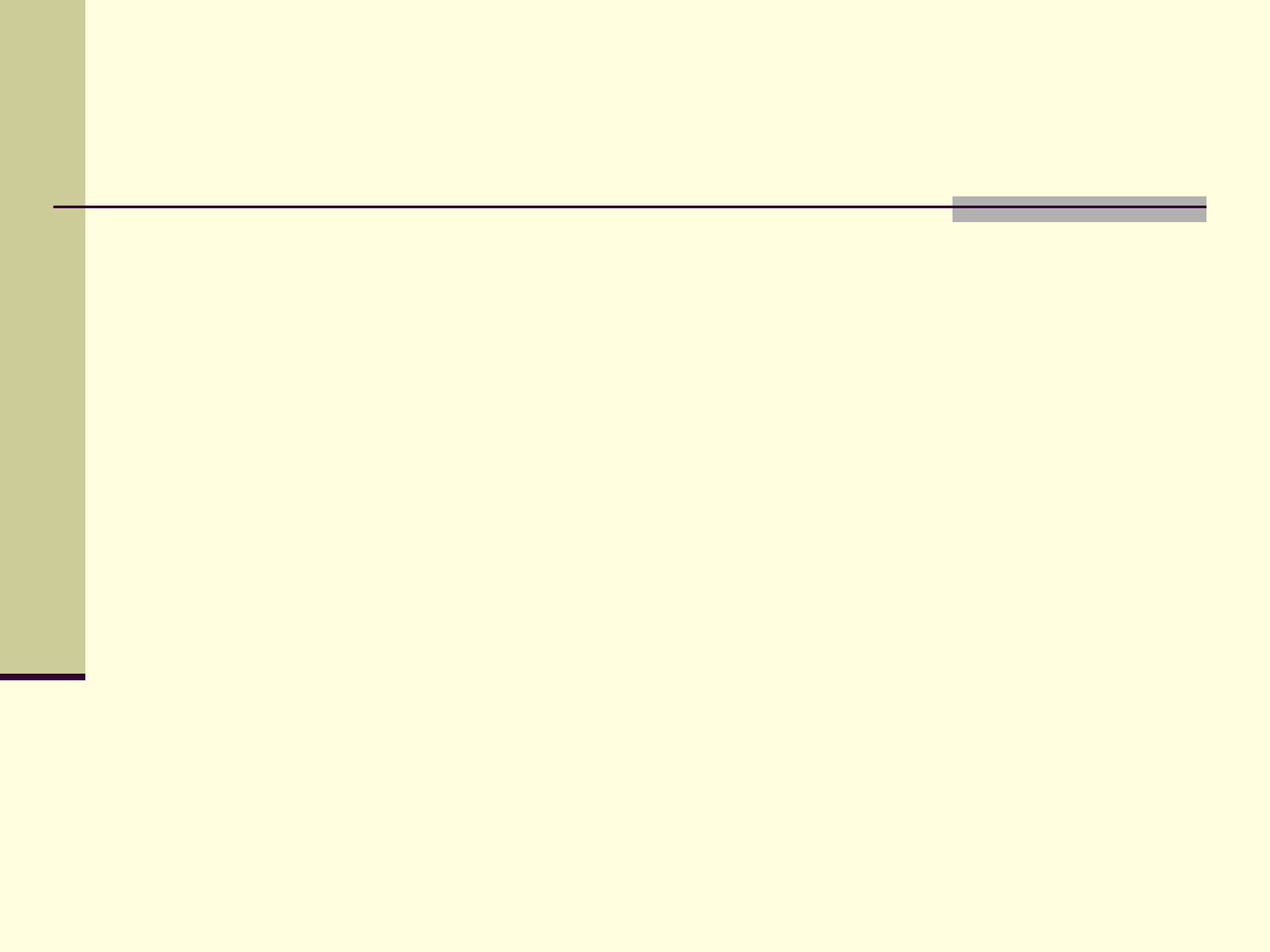
Haar kleine “pleziertjes”!

- In 1900, tijdens een reis tussen Australië en de Verenigde Staten, stopte het schip waarop Ellen White reisde op de Samoaanse eilanden. Het schip kon de kust niet bereiken en omdat de vrouwen lange jurken droegen, waadden de mannen van het eiland het water in om hen te helpen. Haar schoondochter Ethel May noteerde het volgende:
 - "De Samoaanse eilandbewoners waren stevige, krachtige mannen die weinig kleding droegen. Twee van hen vouwden hun handen samen en vormden als het ware een stoel met hun armen, waarna zij Moeder White naar het strand droegen, waar zij op een grote rots gingen zitten. Een andere man nam mijn vier maanden oude dochtertje in zijn armen en hield een paraplu boven haar om haar tegen de zon te beschermen. Daarna gebaarde hij dat ik op zijn rug moest klimmen. Ik klom op zijn rug, sloeg mijn armen en benen om hem heen, en zo gingen wij op weg. Moeder White moest bij dit schouwspel zo hard lachen dat zij niet meer kon stoppen. Zij lachte totdat zij bijna van de rots viel."

(Adventist Review, 7 juli 1983)

Haar kleine “pleziertjes”!

- Ellen White genoot van haar kleinkinderen. Toen zij eens in Zwitserland was, viel er op kerstavond een zware sneeuw. Ellen White beschreef het uitzicht op het grote park voor de uitgeverij:
 - «Wij aanschouwen hier een ongewoon schouwspel voor Bazel. De aarde is bedekt met een sneeuwtafereel. Alles lijkt zo zuiver en zo mooi. Ik denk dat dit het **mooiste wintertafereel is dat ik ooit heb gezien**. Het park, zo vlak, is bedekt met een prachtig wit kleed. De bomen rondom het park zijn gekristalliseerd door een mengeling van sneeuw en ijs. Alles is gehuld in winterse pracht. De metalen voetgangersbrug boven de spoorlijn is volledig wit, beschilderd door de vorst en de ijzige winterbries. Alles, zover het oog reikt, vormt een tafereel dat God voor ons heeft geschilderd — iets wat geen aardse kunstenaar ooit zou kunnen nabootsen. **Het is groots, prachtig, en gaat het vermogen van pen of menselijke woorden te boven om te beschrijven.** » (Ms 30, 1885, par. 22)
- Daarna vertelt ze hoe ze met haar kleindochter Ella (4 jaar) speelde:
 - «Ella had veel plezier tijdens het maken van sneeuwballen voor haar moeder en **grootmoeder**. Ze vatte kou, waarschijnlijk door sneeuw te eten, wat ontstekingen veroorzaakte en haar longen en maag koelde. We hopen dat ze met een goede behandeling snel zal herstellen.» (Manuscript 30, 1885, par. 26)

Ouderdom

- Ze leefde 87 jaar
- Moeilijke laatste maanden:
 - 13 februari 1915
 - Ze brak haar heup
 - Ze zal lang in bed blijven liggen!

Overlijden

- 16 juli 1915
 - 87 jaar
 - Te Elmshaven, Californie
- Laatste woorden aan zoon W. C. White:
 - De woorden van de apostel Paulus: «Ik weet in wie ik geloofd heb.»
- Begraven in Oak Hills, Battle Creek

De menselijke persoon

- Zij had haar eigen strijd, haar zwakheden, haar krachten en haar moeilijkheden.
- Zij heeft tegen ziekte gestreden.
- Zij heeft in armoede geleefd.

De menselijke persoon

- Ze werkte hard om haar gezin op te voeden en de kerk te dienen.
- Ze had haar gebreken
- Ze verloor haar man(1881) en twee van zijn zonen (1860; 1863).
- Ze had haar kleine “pleziertjes” of onvergetelijke ervaringen!

Aanbevolen referenties:

- Knight, George R. *Walking With Ellen White: the human interest story*. Hagerstown: Review and Herald, 1999.
- Demóstenes Neves DA SILVA, & Gerson RODRIGUES, « The conjugal experience of James and Ellen White: Meanings built by the couple », *AUSS* 54 (2016/2), p. 259–298.